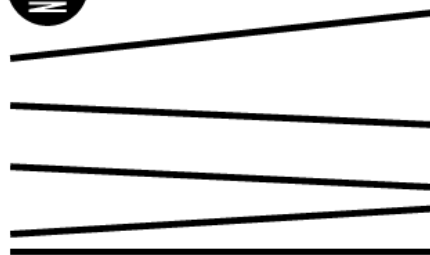

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Thyregod, C. A.; ved C. A. Thyregod og P. A. Holm.

Titel | Title:

Skriftlæsningsbog for Skolen og Hjemmet

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

9. Oplag.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : V. Thaning og Appels Boghandel, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

XII, 160 s.

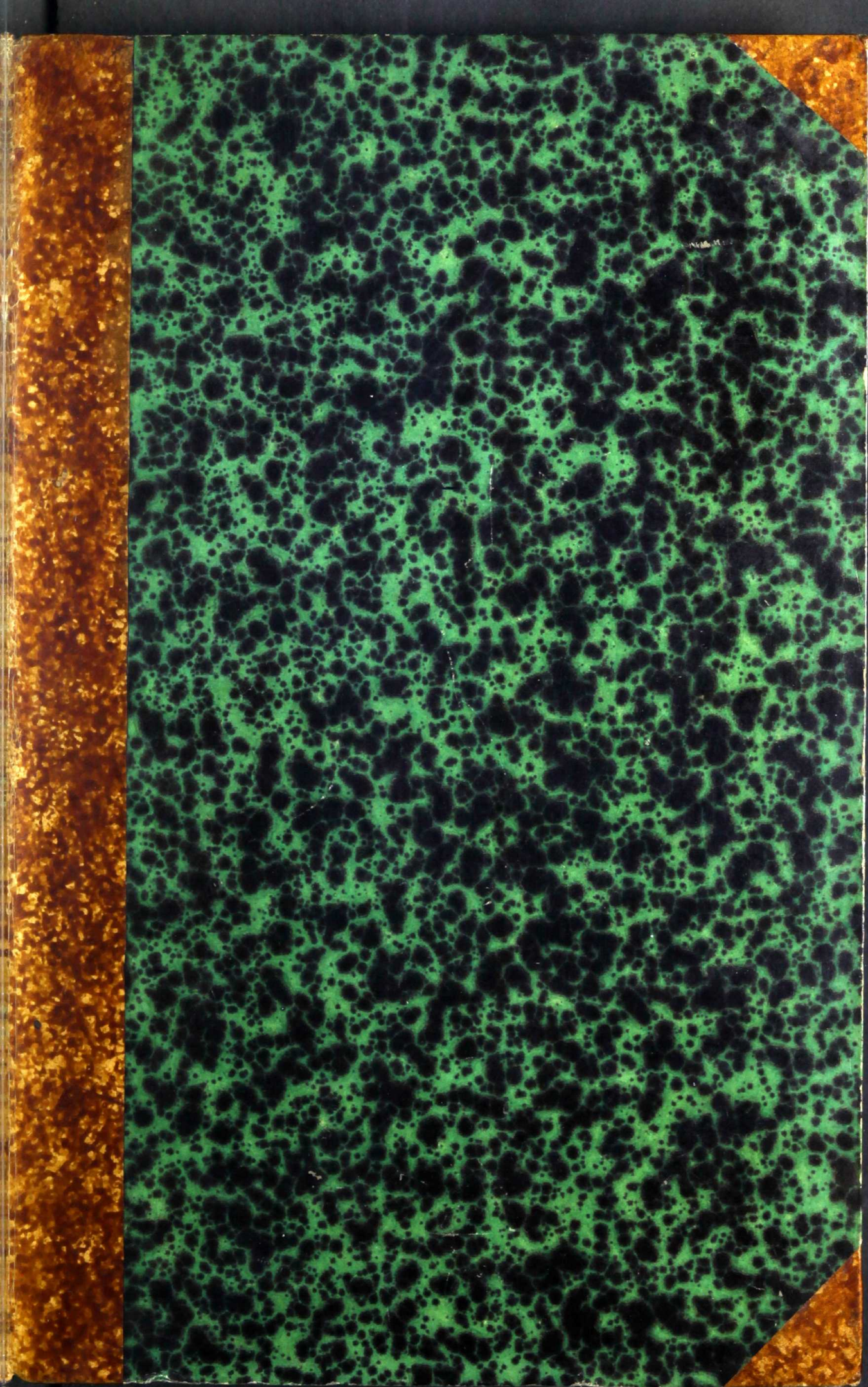
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

15, - 211.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021276341

Skriftlærningsbog
for

Skolen og Hjemmet
ved

C. A. Thyregod og P. A. Holm
9de Oplag

Kjøbenhavn.

V. Thaning og Appel's Boghandel

1884.

Forord til 1ste Udgave.

Skriftlæsningsøvelsen i Skolerne er mange Steder dreven paa en Maade, der hverken er tidssvarende eller tidssparende. Ofte har Læreren som eneste Hjælpemiddel dertil havt en tilfældig Samling af private Breve, og i andre Tilfælde har man brugt et trykt Apparat i et eller to Exemplarer, der saa skulde bruges til Øvelse for en ofte talrig Klasse. At Skriftlæsningen paa den Maade tog megen Tid og dog ikke dreves til nogen almindelig Fuldkommenhed, var en Selvfølge, saa meget mere, som de for Haanden værende Hjælpemidler sjældent vare synderlig hensigtsmæssige, og da Ministeriets Circulaire af 10de Maj d. A. gjorde Skriftlæsningen til et befalet Lærefag, syntes det os ønskeligt at faa tilvejebragt et Hjælpemiddel, der kunde være nogenlunde tjenligt til sit Formaal og derhos have Værd i sig selv baade som Haandskriftsamling og ved sit Indhold. Dette Hjælpemiddel skulde fremtræde i Bogform, og hvis den Tid maatte være kommen, da det gjælder mere om at vinde en Time for Undervisningen end at spare nogle Øre for Kommunen, saa turde det haabes, at Skolerne kunde blive forsynede med et Sæt Skriftlæsningsbøger i Lighed med andre Læsebøger, saa at Skriftlæsningen kunde øves som anden Læsning, og Børnene ogsaa derved kunde ledes til at forstaa det oplæste, hvilket efter vor Mening er den eneste Maade, hvorpaa Skriftlæsning kan øves med fuldstændig Nytte uden uforholdsmæssig Tidsspilde.

Det har sin Interesse for de fleste at lære at kjende de Mænds

Haandskrifter, hvis Aandsvirksomhed man ad anden Vej har lært at kjende og agte. Det synes os ikke saa meget uheldigt, om Børnene allerede i Skolen kom til at dele denne Interesse. Vi henvendte os derfor til almenagtede Skolemænd, til Skolernes foresatte og til nogle af de blandt Almuen bedst kjendte Forfattere og Forfatterinder med Anmodning om Bidrag, og vi aflægge her vor Tak til de mange, der med Velvilje have opfyldt vor Begjæring, og særlig takke vi for, at saa værdifulde Bidrag ere blevne os meddelte, at vi nu kunne fremlægge Bogen med den Forvisning, at der ikke er et eneste af disse Bidrag, uden at deraf ved Siden af den nærmestliggende Brug kan uddrages et Aandsudbytte for Skolen eller Livet.

Ved Siden af Bogens Betydning ved sit indre Værd og som Autografsamling maatte vi ogsaa have dens Bestemmelse som Øvelsesbog i Sigte og navnlig sørge for, at den, hvad Haandskriften angaar, gik systematisk frem fra det lette til det mindre lette og derigjennem til det vanskelige. For at faa smukke og tydelige Haandskrifter og forebygge bratte Overgange, have vi blandt de Skolelærere, hvis Skrift vi kjendte, henvendt os til adskillige om at afskrive et og andet tilsendt Manuskript. Ogsaa disse bringe vi vor Tak for den Beredvillighed og Omhu, hvormed de have opfyldt vort Ønske.

Vi have søgt at give Lejlighed til en nogenlunde ligelig Øvelse i saakaldet dansk og latinsk Skrift, idet vi have begyndt med den sidstnævnte som den, der maa være Børnene forud bekjendt gennem Begyndelsesøvelser i Skrivning. Ligesom vi have anmodet de bidragydende om at bruge deres daglige Haandskrift, saaledes have vi ogsaa ønsket deres sædvanlige Retskrivning bibeholdt, da det kan have sin Nytte, at Børnene ogsaa faa en Smule Kjendskab til de forskjellige brugelige Arter af Retskrivning.

Idet vi nu fremlægge Skriftlæsningsbogen for Skolens Lærere og foresatte, skulle vi tilføje, at saafremt den maatte findes brugelig til sit Øjemed, agte vi at lade endnu et andet Bind følge, da vi haabe, at endnu flere af de Mænd og Kvinder, hvis Ord gennem Skrift og Tale have faaet

Betydning for vort Folks Aandsdannelse, ville yde os Bidrag til vor Skriftlæsningsbog og Haandskriftsamling. Vi have saa meget mere Grund til at nære dette Haab, som vi fra flere Sider have erholdt Tilsagn om Bidrag, som vi ikke fik benyttet, da Løftet kom for sent til, at vi i dette Bind kunde bruge Bidraget.

I December 1875.

C. A. Thyregod,
Lærer i Ans.

P. A. Holm,
Lærer i Højbjerg.

Bogen indeholder nu autograferede Bidrag af:

Provst N. Albrectsen i Ellitshøj, S. 25. — Provst F. V. Andersen i Ringsted, S. 78. — Lærer H. H. Andersen i Besser, S. 38. — Boghandler Appel i Kjøbenh., S. 50. — Frøken B. Arnesen-Kall i Kjøbenh., S. 41. — Provst R. Assens i Jerne, S. 95, 96 og 97.

Lærer Balling i Lindeballe, S. 36. — Fr. Barfod, Forfatter i Kjøbenh., S. 112. — Pastor Vilh. Beck i Ørslev, S. 79. — Provst Dr. phil. P. V. Becker i Soderup, S. 160. — Provst P. V. Bendix i Vindinge, S. 107. — Professor A. P. Berggren i Kjøbenh., S. 157. — Pastor Berthelsen i Lomborg, S. 142. — Lærer Betz i Idestrup, S. 42. — Lærer Bielefeldt i Frederits, S. 27. — Pastor Vilh. Birke dal i Ryslinge, S. 156. — Lærer Boiesen i Systofte, S. 30. — Pastor F. E. Boiesen i Stege, S. 151. — Højskoleforstander P. Boiesen i Gedved, S. 108. — Provst B. Brammer i Veierslev, S. 76. — Biskop Dr. theol. G. P. Brammer i Aarhus, S. 115. — Lærer Bramming i Alminde, S. 1. — Lærer Brandstrup i Tranekjær, S. 125. — Pastor C. J. Brandt i Kjøbenh., S. 58. — Redaktør E. Bøgh i Kjøbenh., S. 44. — Lærer Bøcher i Aalborg, S. 83. — Højskolelærer Bågø i Thestrup, S. 133.

Forfatteren »Carit Etlar» i Kjøbenh., S. 98. — Stiftsdame F. Carlsen paa Vallø, S. 105. — Lærer Christensen i Snertinge, S. 29. — Lærer Christiansen i Assens, S. 5. — Prof., Dr. theol. & phil. H. N. Clausen i Kjøbenh. S. 155. — Pastor, Dr. phil. J. Clausen i Horsens, S. 153. — Lærer N. J. Clausen i Hatting, S. 28.

Stiftsprovst Damgaard i Odense, S. 154. — Forfatterinden til »Deodata», S. 103. — Provst Djørup i Karlebo, S. 119. — Forfatteren

VII

Beatus Dodt, S. 87. — Pator, Seminarieforstander Driebein paa Jonstrup, S. 120.

Stiftsprovst Egede Glahn i Storehedinge, S. 80. — Provst Ehlers Koch i Gjerrild, S. 149. — Professor E. Erslev i Kjøbenh., S. 143. — Lærer Erslev i Ulstrup, S. 7. — Friskolelærer M. Eskesen i Odense, S. 159. — Professor H. F. Evald i Kjøbenh., S. 45.

Pastor Faber i Føllesløv, S. 131. — Adjunkt A. Feddersen i Viborg, S. 69. — Pastor Frimodt i Kjøbenh., S. 117.

Højskoleforstander C. Grove paa Marielyst, S. 132. — Pastor Grove Rasmussen i Harthe, S. 147.

Lærer P. Hammershøj i Hobro, S. 4. — Regnelærer Chr. Hansen i Odense, S. 72. — Forfatteren M. Hansen i Hundstrup, S. 62. — Friskolelærer R. Hansen i Vejstrup, S. 85. — Provst Hejberg i Helsingør, S. 150. — Lærer J. V. Hejlsen i Ølby, S. 60. — Institutbestyrerinde Fru J. Heins i Odense, S. 114. — Pastor, Dr. phil. L. Helveg i Odense, S. 71. — Lærer E. Henningsen i Husby, S. 109. — Provst J. M. L. Hjorth i Elmelunde, S. 128. — Professor, Skoledirektør J. Holbech i Kjøbenh., S. 39. — Pastor P. A. Holm i Dalum, S. 94. — Lærer P. A. Holm i Højbjerg, S. 139, 140 og 141. — Seminarielærer R. J. Holm i Jelling, S. 135. — »Børnevennens« Udgiver, Lærer J. Holst i Vemmetofte, S. 46. — Pastor C. Hostrup i Hillerød, S. 124. — Lærer G. Hvejsel i Lime, S. 37. — Lærer Højberg i Helsingør, S. 148.

Seminarielærer Ipsen i Jelling, S. 24.

Lærer Jac. Jensen i Sall, S. 49. — Højskoleforstander Jensen i Staby, S. 113. — Lærer Jespersen i Rom, S. 110. — Lærer H. O. Johnsen i Nørup, S. 48. — Lærer Jørgensen i Hillerslev, S. 32. — Lærer Jørgensen i Jelling, S. 15. — Lærer Jæger i Mern, S. 8. — Lærer Kistrup i Horne, S. 2. — Biskop, Dr. phil. & theol. P. C. Kierkegaard i Aalborg, S. 116. — Overlærer Kraiberg i Aarhus, S. 138. — Pastor, Seminarieforstander Krarup-Vilstrup i Ranum, S. 75. — Fru Pastorinde L. Krebs i Nørre Aaby, S. 100.

Provst og Prof. E. Langhoff i Bødstrup, S. 93. — Biskop, Lic. theol. P. E. Lind i Aalborg, S. 129. — Pastor Lund i Fjaltring, S. 40.

Biskop, Dr. og Prof. theol. Martensen i Kjøbenh., S. 146. — Pastor E. Mau i Farum, S. 122. — Pastor M. Melby i Asperup, S. 61. — Biskop, Dr. phil. D. G. Monrad i Nykjøbing, S. 130. — Redaktør Vilh. Møller i Kjøbenh., S. 9. — Pastor Mørk-Hansen i Vonsild, S. 104.

VIII

Højskoleforstander Ant. Nielsen, Vester Skjerninge, S. 65. — Lærer J. Nielsen (Forfatteren »Knud Skytte«) i Sjelle, S. 86. — Pastor (fh. Seminarieforstander) F. Nielsen i Frørup, S. 123. — Professor, Lic. theol. R. Nielsen i Kjøbenh., S. 134. — Lærer Zak. Nielsen i Hersted-vester, S. 3. — Højskolelærer Nutzhorn i Askov, S. 33.

Redaktør C. Ploug i Kjøbenh., S. 70.

Pastor H. V. Rasmussen i Kjøbenh., S. 137. — Redaktør N. C. Rom i Kjøbenh., S. 64. — Dr. phil. C. Rosenberg i Kjøbenh., S. 101. — Højskoleforstander Rosendal i Vinding, S. 73. — Herredsfoged Rumohr (Forfatteren P. P.) i Kjøbenh., S. 106. — Pastor P. Rørdam i Lyngby, S. 152. — Pastor, Dr. phil. Sk. Rørdam i Rønnebæk, S. 144.

Lærer H. Saul i Frørup, S. 63. — Lærer E. Sauter i Vindum, S. 31. — Lærer B. H. Schak i Mullerød, S. 136. — Pastor Schørring i Hodde, S. 66. — Lærer Schmidt i Rude, S. 56. — Lærer H. Schou i Veile, S. 68. — Højskoleforstander L. Schrøder i Askov, S. 111. — Professor, Seminarieforstander Schurmann i Skaarup, S. 77. — Lærer Strandgaard i Selde, S. 102. — Pastor H. Sveistrup i Vejen, S. 74.

Lærer C. A. Thyregod i Ans, S. 88-91. — Provst Tobiesen i Dan-nemare, S. 118. — Seminarielærer Tofte i Skaarup, S. 6. — Seminarie-lærer Thran i Skaarup, S. 54. — Højskoleforstander Trier i Vallekilde, S. 67. — Pastor Trojel i Rynkeby, S. 158.

Provst Vahl i Øster-Snede, S. 126. — Theaterdirektør R. Watt i Kjøbenh., S. 34. — Pastor, Dr. phil. K. F. Viborg i Slagelse, S. 59. — Forfatterinden, Frøken Pauline Worm i Randers, S. 145. — Kammer-herre, Professor J. J. A. Worsaae i Kjøbenh., S. 35. — Institutbestyrer-inde, Frøken Zahle i Kjøbenh., S. 99.

Følgende Sider ere afskrevne ved:

Lærer Bang-Ebbestrup i Asmindgaarde, S. 10, 11 og 13. — Lærer Christensen i Akkerup, S. 14. — Lærer Frederiksen i Løve, S. 18 og 20. — Lærerinde ved Friskolen i Ans, Frøken Hanne Færch, S. 21. — Lærer Hansen i Rind, S. 52. — Lærer Hansen i Surhave, S. 19. — Lærer Jacobsen i Fravsing, S. 26. — Lærer Jørgensen i Borsholm, S. 92. — Lærer Kann i Fensmark, S. 55. — Lærer Kragh i Højen, S. 51. — Lærer Christensen i Ans, S. 12. — Lærer Meisler i Magleby, S. 81. — Lærer Nielsen i Balle, S. 43. — Lærer Nielsen i Virring, S. 121. — Lærer Olesen i Ørsø, S. 22. — Lærer Pedersen i Jerne, S. 127.

— Lærer Penderup i Tilsted, S. 23. — Lærer Petersen i Dragør, S. 17.
— Lærer Petersen i Hjerminde, S. 53. — Lærer Petersen i Levring,
S. 47. — Lærer Petersen i Snæbun, S. 16. — Lærer Rasmussen i
Davgård, S. 57. — Lærer Schiermer i Hovlberg, S. 82. — Lærer
Svendsen i Hjørring, S. 84.

Anm. De bidragydendes Livsstilling og Opholdssted er nævnt, som de
var i Efteraaret 1875, da Haandskrifterne samledes.

a b c d e f g h i j
a b c d e f g h i j
k l m n o p q r s t
k l m n o p q r s t
u v w x y z æ ø aa å
u v w x y z æ ø aa å

j t å æ i aa s h r g
g ø f p æ e o z n y
d c m w v b l a k u

arv bue cis dyr eng fyn
gaas hår ild jag kro lam
mus nej orm puf qvo rap
sar typ uld væg ynk zar
cert ørn aar ånd

Man skal krybe, til man lærer at gaa

A B C D E F G H
 a b c d e f g h
 I J K L M N O P
 i j k l m n o p
 Q R S T U V X Y
 q r s t u v x y
 Z A B C D E F G H I J K L M N O P Q
 z a b c d e f g h i j k l m n o p q

T U V W X Y Z
 t u v w x y z
 Aa Vv Ww Uu Mm Ll Dd Cc
 Ee Ff Nn Oo Xx Yy Qq
 Pp Qq Rr Ss Tt Hh Gg

Al Begyndelse er tung;
 men godt begyndt er halv fuldendt.

Naar det unge Menneske udtræder af Skolen, er der lagt en god Grundvold for den senere Uddannelse i Livet, hvis da han (hun) har benyttet Undervisningen med Flid og Troskab. Men det er kun en Grundvold, der er lagt, og paa den maa der bygges videre; Stillestand er Tilbagegang. Ogsaa her gjælder Herrens Ord (Math. 25, 29): „Hver, som har, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo, som intet har, ham skal endog fratages det, han har.“ En tro Benyttelse af Skoleundervisningen vil være til Velsignelse for hele Livet. Man hører aldrig, at nogen fortryder, han har været flittig i sin Skoletid; men ej saa sjelden Folk beklage deres Efterladenhed i de unge Aar.

Praemning

Der er intet så forgængeligt
 som Tiden, og dog er intet vigtigere
 for os end den. Ethvert
 Øjeblik, som ikke bliver vel
 anvendt er spildt. Vor Lykke
 er ikke afhængig af vore Dages
 Mængde, men af vor Levetsids
 gode Anvendelse. At virke og gavne,
 at tænke vel og handle ret,
 kun det kan kaldes virkeligt
 at leve. At udrette såmneget
 godt som muligt, er at leve
 lange.

Strøb derfor at blive stedsse
 visene og bedre, at virke ret me-
 get godt og at gavne paa enhver
 mulig Maade!

i en
 Kistrup.

Barndoms minderne.

(Brudstykke.)

I Dalen hist, hvor Byens Husc sitter
 som Fugleunger over Rødens Kalk,
 hvor Bondens Gaarde, uden Prænt og Fætter,
 sig dølge bag de ranke Poplers Gitter —
 min Barndoms lykkelige Tid henraader.

O, Tusind Minder lyse, lykkelige,
 omkransc dig, min gamle Fødeby! —
 Du — Hovedstaden i mit Barneri —
 en Gang mig syntes skjøn, fast uden Lige,
 og end min Tanke vil du aabner dig.

Hver Gang hin Tid mig rinder nu i Minde
 mod al sin Lyst; sin Solglans mild og klar,
 da bliver jeg saa blød, saa glad i Sindet,
 da syntes mig, jeg føle kan her inde,
 at liv af Barnets Glæde endnu jeg har.

Hakarias Nielsen

Fædrelandet

Ret som de Bølger om Danrigs Vænge
Rullende bruse og gjenge saa mildt,
Saa var jo Dan a din Skjæbne all' lange.
"Værende stille og kjæmpende vildt."

Der er et Land med lys, grønne Skove
Imens af Havets dybe Væggesang,
Med Himmelblaa, med Snokker paa hver Væve
Med Hellsønners Sang til Sværdeklang.
Der groer Violens blig i stille Dale,
Der vokser Rosen vildt ved Hjerteslav,
Der Høiene om Oldtidsfodre tale,
Og Baustastenen om hver Helt saa brav!

4. Værk Fædreland det er den Danas Have
Hvor Frihed boer og Fred paa hver en Plet
Hvor Uue stundom Ledet tog af Lave,
Men Landets Sønner varred' arved Ret.
Der Kongen boer saa trygt i Folkets Hjælder
Som liden Barn ved omme Moders Bryst,
Thi Kjærlighed og Troskab ham beskytter
Hvor brindt han gjæster Danmarks Blomsterkjist.
Ved Grændslangsp. 1863. Petrus Hammershøj.

Grædebjerg.

Norre Vilstrup ligger omtrent
 en halv Mil fra Vejle og er en
 stor Landsby med mange Gaarde
 og Huse. Da den sorte Død her-
 skede her i Landet og saa mange
 Steder bortrev de fleste Folk, døde
 ogsaa alle Beboerne i Vilstrup med
 Undtagelse af to smaa Børn, en
 Pige og en Dreng. Da de saa, at de
 vare de eneste levende Mennesker
 i Byen, toge de hinanden i Hæn-
 derne og vandrede bort, men uden.
 For Byen gik de op paa en høj Bak-
 ke, hvorfra de kunde overse deres
 Barndomshjem, og der satte de
 sig og grød. Derfor kaldes denne
 Bakke endnu den Dag i Dag "Grædebjerg".

C. J. Christensen

En kold vårdag.

Stormen piøker med skyer grå,
sneens falder i flokke;
frosten drøber de blomster små,
som solen af jord mon løkke.
Men lorken synger om sommer.

Småfåglen hopper på nøgne kviste,
fyldt med sne er dens rede;
om ly mod storm mellem grenene hist,
så angstelig monne den lede.

Grød ej, småblomst! for du dør så brat,
mens stormen går over lande;
dag må følge på mørkest nat,
skønnere skal du opstande.

Syng, lille fugl! trods storm og sne!
grød ej for tabte bolig;
snart skal i luften solstråler le,
i majlov du bo fuldrolig.
Thi lorken synger om sommer.

(1860.)

H. Tøffe.

Hanningbier

er vel det mindste af vore Husdyr, men en nøjere Betragtning af dette lille Dyrs Virksomhed vækker en saadan Beundring og er saa lorerig, at det vel er Umagen værd at henvende Opmærksomheden paa det Dyresamfund, som man kalder et Bifolk.

Massen af Samfundet dannes her som hos ethvert Folk af Arbejderne. Deres Antal kan i et Stade nå op til 20 Tusinde. Det er smaa flittige og sparsommelige Bier, der i smukt Vær fra tidlig Morgen til sildig Aften have travlt med at indsamle Høning og Blomster, stæv til Næring og Gummigræs for dermed at tilkutte alle Rødder i Staden.

Hvert Stade findes under almindelige Forhold en Dronning, som lægger alle de Tusinder af Ug, der erstatte den stadige Afgang af Bier i Staden. Dronningen har en lidt længere Bagkrop end Arbejdsbierne.

Endelig findes i et Bistade om Sommeren nogle Hundrede Hanbier. Det er store klædede Bier, der ilet ikke synes at forrette noget Arbejde i Staden.

Stadets Forvar er ene overladt til Arbejderne, hvis stærke Brødd kan trænge igennem en tyk Hud, og Giften gydes da ind i Laaret; men Brødden brydes næsten altid af, og den modige Bi dør da snart efter et saadant Stik.

Hans Erslev.

Det døde Hav.

I den sydlige Del af Jödeland ligger en stor Indsø, der med Rette kaldes det døde Hav. Den opstod, som vi vide, da Herren udførte sin Straffedom over de ugudelige Stæder Sodom og Gomorra. Før denne Tid var Egnen her helt igjennem vandrig som en Herrens Have og dannede de frødigste Græsange, hvorfor ogsaa Loth valgte den til sit Opholdssted. Nu er Egnen øde som intet andet Sted. Næsten intet Træ og næsten ingen Plante vokser ved dens Bredder; ingen Fisk og intet Dyr lever i dens Vande, den er meget salt og bitre.

Søen ligger omtrent 1280 Fod under Havets Overflade og er omgivet af Bjerge, der hæve sig til en Højde af omtrent 2500 Fod, og hvis nøgne, stejle Sider mere eller mindre er bedækkede af et Saltlag, som opstaar ved Søens Uddunstninger. Ved den sydlige Ende finder en større og en mindre Saltklippe, der kaldes Sodomishjærgen og Loth's Husstrø.

M. Jæger

Det er nyttigt at erhverve sig Kündskaber om mange enkelte Forhold indenfor baade den saakaldte livløse og den levende Natürs Omraade. En stor Del af disse Kündskaber kan sætte os istand til at afværge eller dog afhjælpe mange Farer og Ubehageligheder, som ellers vilde træffe os, og de tillader os i det Hele taget at indrette os i det daglige Liv paa den til enhver given Tid bedst nütlig eller fordelagtigste Maade. Men Ingen maa tro, at en saadan tilfældig Kündskabsopsamling gör ham til et bedre Menneske eller bevarer ham mod Overtro og alle Overtroens Udskielser. Skal Kündskaben blive en forædlende og befriende Magt, maa den söges uafsladligt, uden Hensyn til det praktiske Udbytte, og fra de spredte Jagttagerier maa man stige op til de simple, übrydelige Love, der ligger bagved Tilsyneladelsernes brogede Mangfoldighed.

Vilhelm Schöller.

a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s
 t u v w x y z a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s

t u v w x y z a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s

m n. j k l
 a a. i s t s k s l.

z r o a l a k n f j k
 o i m z o b i f e l g i
 j o y t y d n a g t

v b a c d e f g h i j k l m n o p q r s
 t u v w x y z a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s t u v w x y z a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s t u v w x y z a b c d e f g h i j
 k l m n o p q r s t u v w x y z a b c d e f g h i j

Anden fremmer ved Loo.
 an. Løst er en Løng.
 flans Løst er fader Ju-
 org. Loo. Løst er af
 fader. Loo "Lisbatt" giver
 ikke Mølk. Loo Loo kom-
 mer bliver fader glad.
 Loo Loo Løng. Loo og
 Loo og mork Loo er
 Loo Loo. Loo Loo Loo
 Loo og Loo Loo. Loo.
 Loo Loo Loo. Loo Loo.
 Loo "Loo". Loo Loo Loo
 i Afrika. Loo Loo Loo i
 Loo Loo Loo og i de fyldige
 Loo. Loo Loo 12 Loo Loo
 Loo Loo 32 Loo. Loo Loo
 Loo 7 Loo.

Krist og Kristbøining.

Et ung Mann, der skulde for,
 Gaa sit Hjem paa langere Tid, søgte at
 træffe sine nærmeste med, at han nok vil,
 da skrive dem at Gaa til afgang imod,
 dem. Endnu, som miste, at han var ma,
 gøt daadig til at skrive, sagde imidlertid,
 til til dem: „Du skal ikke gøre dig
 nogen Ulykke med den Ting! Du vil
 jo nok, der er ingen anden, der kan løse
 din Krist end dig selv, og naar du får
 Gang skulde følge med sine Lærem og
 løse dem for os, saa var det ikke
 til nogen Hjælp at skrive, da du
 saa kunde fortælle os alt mindst.
 ligst.“

Det er ikke godt, at Menneske
 skal se ned.

I Landebogen Felling, som ligger $1\frac{1}{2}$
 Mil nordnøst for Højla, findes da to
 mærkelige Græsføje i fula Floder.
 Kong Gjornes og Dronning Lygnes høje.
 Den sidste høj, den nordlige, er et
 uimueligt Græskammer, som er
 nok færdig Gjorn den gamle som
 Lygnes dandod er skatte til Høila.
 Højen for fluen Gjornes merer ud,
 nat, sidste Gjorn inden og Lunde,
 rik VII, som lod en Indgang gjøres
 til Kammeret. Gjornes høj blev
 samme Gjorn undersøgt, men der
 fandtes intet Kammer. Mest især,
 den Græsføjen store R Ringstuen,
 en stor og en mindre, ved Ind-
 gangen til Kirken. Indskriften
 over Ringstuen meddelte, at Min-
 dene var færdig efter Kong Gjornes
 og hans Døds, Kong Haralds, Lød.
 M. Jørgensen.

Et ufuldigt Løfte.

I en Aften skjed paa Jagten at
 der var Gælle, men man mente ikke.
 Derom blev man var og gjorde
 det Løfte, at man intet mildt
 tog, indtil man havde spist Løvet.
 Nu var dette Løvet. Man var blev
 med sin Jagt og skjed og saa at der
 var en anden man mente indtil at
 komme. Det Løfte holdt man, men
 da man intet spiste, blev man snart
 indmattet og maatte holde op med
 Jagten. Deres Gjæster var blev at
 forfølge Gællen, og efter nogle
 Dages Forløb lykkedes dem og saa
 at drøbe den. Men da de bragte
 den Løvet til deres Løvet, kunde
 man ikke mere spise.

Kulliken i Västergötland.

Jag man nogte mig för, at jag
 ikke mander Kulliken for tit
 og for fløkt. Klar man
 faaler noget af et Løve,
 at Løve eller en Klante, bli,
 man man lat ukuelmodig
 og felder bysæsting, gar;
 man mangen Gang
 man man ginn Lod og Lade
 Jorden blinastør. Der ginn
 rigtig nok og saa Tunge land,
 der, som altid besør enget
 Vand, de blin ofte smukke,
 man derre Lige er smagt og
 skøbeligt. —

Man misfor ikke, som farer
 fange. Man Gave, som for,
 mander af, katter aldrig
 man.

Du to Jegerne.
 De Jegerne prøvede af deres Lyg-
 tist. Den ene sagde: Jeg kan styre
 et Hvid Gjørnsagel i jernmørket af
 Hvidt ind i et gørdt Hvidt Hvidt.
 Jeg kan gjøre det endnu bedre, sag-
 de den Anden: Jeg kan med et
 Hvidt Gjørnsagel stoppe alle fjeller.
 nu i et Hvidt, før det bliver
 vandet. - Ja, men før viderlygges
 den jo Hvidt, sagde den Tredje.
 Det er nok gjort istand i jern,
 det Hvidt; thi jeg besøger blot
 et stykke af det Hvidt med Ro-
 versagel, før jeg i den Gjørnsag-
 lene ind.

Man kan lyse før længe, til
 man træder det fæle. - Der er der
 skjel paa Ligt, sagde Manden,
 som kjørte om med Cudsen.
 Som der er byllingblok bliver
 fjeldene fængslede. - Ligeledes
 kjendte paa sine fæle og Hvidt
 nu paa sine Cula.

Thjællfæmna Fortællingar 1.

Jarboora-Jens fandt det svært med Lænd,
 for. Jan troede, at Billedet blev ind i Jæst
 gjenne Hinderne, og derfor ønskede Jan
 Hinderne til. Paa var det jo meget der,
 inde; men Jan og Døren tog sig for at bære
 Mødet ind i store Hinderne, og naar de
 udenfor troede at Jan kom Børnene, saa
 tog de dem fulde af Regolys inde. Det blæste
 de ned med til Aften; men de arbejdede id,
 da, at Regnen var til færd. Da Jens til,
 sigt var troet, saa Jan sig om og indre.
 Det var, hvor meget det var blevet. Jan
 sagde da: Nu kan jeg nok se, vi døm,
 nu gøre det meget udenfor Jæst;
 men det havde ikke til, at det var,
 for bliver mere lyst inde.

Daagn om Dagn. 1.

En Mand havde en Darsian og sin
 en hund, der var sin hest, at den
 ikke kunde lene i Land med nogen
 Hæbning. Det var Darsianus stor-
 ste Fornøjelse at drille hunden med
 unferd Ligtid. Hans hunden var
 og var i Gaarden, hestede Darsianus
 sig gennem til og kaldte den med
 et dygtigt Ryk i dens hale, hvor-
 paa hunden sprang op og var
 lød paa sin Modstander med en
 rasende Gjær. Darsianus satte sig
 da i en udfordrende Stillings og
 bankede i jorden med sin ene færd,
 hvorved den endnu mere drillede sin
 Lende, som dog skat ikke kunde fæ-
 lte paa den. Hans Gang den var af-
 fra Darsianus, sprang den over dens
 Ryg og lande igjen strax paa i dens
 hale. Hunden skimmade af Vrede,
 men naar den var tilfjæst mor-
 dede, at dens Oustroengelse var
 forgyddet, hestede den flidende bort.

Åbnorlige Fortællinger. I.

Magnus den fjerde, der
 var knapt i Tolvmands alder i År
 1713 til 1761, var født i København.
 En Alder af 9 Aar fandt han
 en Bristardag Løst af nogle
 andre drenge, og da mødte
 sig med at flyde Hæn i en Dame
 den fjerde Søndag fjerde fra en
 Side til den anden. En Dag
 da, som han bøjede sig over,
 gik ind, og han flyvde med
 under Hæn. Da andre Løse
 blev forsvundet bort, kom en
 ung blev tilbage, og det var en
 ung, som de andre altid gjorde,
 da Løse med for hans venskab
 blev. Han flyvde sig fast til en
 af dem og lød med sit navn
 under Mødet, indtil den fjerde
 fik fat på hans Fod, og blev ved
 det. - Den fjerde fandt ofte til sin
 Løse: Saaledes forsvandt Hæn,
 der indvælte og bringer Hæn
 ind. Ii fald der var indvælte af Hæn,
 og ofte at fjerne Høfligt Red,
 det for Gud.

Gjöbmaður og rísa gual Mannar, Kallmannar.
 Da föllouðinn i ávart 1781 fannur
 Pólabar, bekjantgjördu da ikk alant, þar
 megið da milda ginn: þauðgætt, man
 da kinn gjördu kilið uir orðanlið gjöbmaður
 sagh onur, þurkann Góthjörðalfr da milda
 gðr til da Pólabar, þar i ávignu mifladi
 Lunnur og Þórtý fud. Da forðlig lada þig
 þaalatna til ut betala 1500 Gyldan for
 Tabak af bagga þjinnu, 350 Gyldan for
 Tabak af ut þjinn, 1500 Gyldan for Tabak
 af bagga Ármann, 450 for Tabak af dau
 þjinn Ármu alant, man kinn 300 for Ta
 bak af dau mannfur. Tabak af bagga Lunnur
 ut betallan meit 700 Gyldan og af ut Lunnur
 meit 350; for Tabak af bagga Þórtýnnu ut
 Lunnur 450 Gyldan, man for sin Þórt 200 Gyl
 dan. Mordaligh uir. Þar meit inginn sagh
 þóðak for Tabak af þinnu.

Almuds Lærelser. 2.

23.
I gamle Dage var Læse et meget fattigt Land og gælder Læse en del, der
næst og mest af Læse og Læse og næst og mest af Læse og Læse og næst og mest af Læse og Læse
for, der Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse
af Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse
id. Og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse
Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse
mange Læse, at Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse
mest og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse og Læse

Gule Arvekviind staar Tolu op naar Dag,
 og gule Arvekviind lyfser du for os og giver
 os Harna, til nogle Tider sparsomt, til andre
 Tider riidelig; men til ingen anden Tid af
 Aravk viir Hirkningens af dens Lyg og Harn-
 men fan i Hjernsalden, og til ingen Tid viir
 ni saa glade med Velfer som den Loraar. Naar
 Tolu efter den Hirkning af fane staar land paa
 Hjernsalden atter den Loraar fane sig og skinner
 klare og narvne, da nokke det skinner med Lyg
 i sorten Mild, da kommer Grøden; da giver Hjern
 fane onvark, da bryder Hjern og Loraar, da knider
 Lignelsen paa sig, ja, da vover sig lige som en
 Loraar i os selv; ni men ud af den trænge Hjern,
 ind i den fri Hjern for at fane og fa alt det
 naarfriske Lign, Hjern med Hjern; der naar Lign-
 fal i Hjern som i Hjern efter vigtig
 lyft og narv Velfer! men Lignsalden
 stiller.

C. M. Lign.

King's College.

Lyfter du Livet, som id ikke
 Liden; thi Liden er den Træng,
 hvoraf Livet er frelsted. Liden
 er den kostbarste af Alk, og afslutan
 med Tid er den største Gudsbed.
 Af du og indvok noget Nyttigt.
 Rask vil din Gjæmning, som for
 du noget indvok Tid og for
 faste sig. Trost og gjør Alting
 stærk, men Rind gjør Alting
 lab. Hvor du finke op, for du
 nu kort dag, og for du for
 dit Arbejde begyndt, lader du
 med Althet. Løst og for
 langsomt, og Althet stærk for
 du den ind. Rind for din
 Forretning, og den ikke skal
 seende for dig, for du flittig
 i dit Tids, vil du ikke du af
 Vildt; thi for den flittige Mand kan
 Vildt nu og Rind ind at Althet
 Liden, men af Rind over den største
 Liden.

Vingene's Lægen.

I Frakland havde nysgerrig en
 Videnskabsmand med Navn Vingene, som
 havde vænnet sig til alle Kropes
 Læge. Nu som havde, at Stammerne
 var de så lykkelige, ja mindede de
 havde borte til Læge, som havde som
 faldet ikke i et Jæt, men i en Læge,
 de. som havde i sin Læge ingens
 andre Røstbæver med at Læge og Læge
 sommed som af Læge og Læge i
 sin Læge. Men de som en Læge
 som en Læge, Læge af den
 fide sommed Læge som Læge
 Læge og Læge: Læge Læge og
 mig til Læge; jeg som Læge med
 en mindende Læge som mig!
 Læge den Læge af Læge som Læge af
 Læge. ~

Stungen en man gæde i Læge, som
 de de i Læge. ~ Læge en Læge
 at Læge som Læge i Læge.
 Læge Læge en Læge Læge, Læge Læge
 Læge en Læge Læge: ~

Korset ved Skovbo.

Ved Herregaarden Skovbo, ligger fra Kjersteminde, det op til en befærdet Vej, staar i et smukt, fredet Anlæg et Krucifix af Træ, hvorom Sagnet fortæller følgende:
 Paa Skovbo levede for mange, mange Aar siden en Frøde, som var i den Grad svag, at hun, naar hun gik omkring ved Gaarden, ofte maatte støtte sig ned for at samle Kræfter. Da hun saaledes engang havde søgt Hvile paa en stor, flad Sten, et Bænk, sked fra Gaarden og atter vilde rejse sig, mærkede hun til sin store Overraskelse og Glæde, at hun var bleven færdkommen Korst, og for at takke Frelseren for denne vidunderlige Helbredelse lod hun et stort Krucifix anbringe paa nævnte Sten. —

Da en af Gaardens senere Ejere vilde fjjerne dette smukke og værdifulde Legemsskikke udførte Billide for at kunne benytte Stenen, udbrød der en saadan Sygdom blandt Gaardens Folk og Kreaturer, at han i største Hast maatte grejbe Korset paa sin gamle Plads, hvor det staa endnu som en Prydelse for Egen. —

Skovbo.

Efterat det er fortalt, at Josef blev solgt af sine Brødre og kom til Ægypten, saa staar der 2 Gange, at Herren var med ham, og derfor var der Lykke ved hans Gjerning. Den ene Gang var han i Potifars Hus, den anden Gang var han i Fængslet (1. Mosebog 39. Kap.).

Naar du engang med eller mod din Vilje skal forlade dit Barn, domshjem, tag saa dine Barndoms minder med, men tag fremfor alt Vorherre med! Da vil du gaa u.

skadt gennem Friserens Hus og gennem Livets Sorg og Trængsel, og da vil du ogsaa faa Kraft til at bære de gode og glade Dage, som maatte blive dig tilskikket.

„Vær du fra Barnetiaar, glem dog ej dit Faderhjem, glem dog ej din Viigge!“

A. M. Christensen

Imaating.

1. Gaa din Samvittigheds Vej; hver Hindring imod;
 hvor steds for Guds Dit Maal, det fjernste, bedste!
 men med varlige Trin fremtræde din Fod,
 og i sin Virksomhed stræb kun efter det bedste!

2. Lad Gien være din unge Brud
 og Troskab din Løster kjære!
 Armod, der vandrer i Kuld og Is,
 søu Barne paa Armen Løbore!

3. Nid Glæden, men vær varsom i Dit Valg, ej alt er godt,
 hvad sig som Guds afmales; thi daarlighet er
 det Kjøb og sel det Salg, hvor flygtig Trøj med
 evigt Nag betales.

4. Naar Talte har vundet Herregunst,
 saa bør man ta'e sig vare;
 thi Orlighed er da omsonst,
 Utkjældighed i Fare.

5. Trjeb ej for de store og foragt ej de små;
 vær aaben, men lad ej Tungen løbe!
 hvad ej du ved Fortjeneste kan uaa,
 du med Dit bedre "Jeg" skal ikke købe.

Meddelt af B. Bojesen.

Midt i Hedeegnen, omtrent en
 Miløvej fra Viborg, ligger den gamle Herre-
 gaard Hald omgivet af Skov og Sø søm
 en Aase i Ørkenen. Mange ere Mindene,
 der knytte sig til dette Sted: Herfra drog Tage
 og Ebbe ud med Longobarderne; her havde Ridder
 Keld Bølge sin stolte Borg; her bode den mynde-
 ge katolske Biskop, Friis; herfra drog Greger
 Taa ud for at kjæmpe og falde ved Gadebush,
 her tilbragte den Høje Guldberg sine sidste
 Dage, og nu drages Opmarksomheden atter herved,
 idet her aarlig afholdes Leirsamlinger. Smukt
 ligge de hvide Telte paa en Bakke, der
 skraaner mod Væn; Liv og Lystighed er der i
 en saadan Leir. Dagen gaar med Jvelser i
 Omegnen, men om Aftenen samles Mand-
 skabet ved de lange Borde bag Teltene. Al
 Træthed er glemt; Spøg og Latter lyder, medens
 man strækker sig i Græsset; Ingen tæner
 i den stille Aften; Retorten blæser; et Skud
 knalder, og saa: „Alle Mand til Højs!“

Emil Sauter.

Enkelt af Salomons Ordsprog:

Herrns Frygt er Vidoms Lore, og Udmaghet
gaar foran Ore.

Hvo som skjuler Overtrædelser, søger Sjæl-
lighed; men den, som rækker op i en Sag, søt-
ter Splid mellem Venner. — Bedre en Rød Grøn-
sel med Hjortelighed end fed Ore med Hav. —
Venlige Øjne fryde Hjertet, godt Bred styrker Be-
renne. — Milt Svær demper Hidsighed, men
haardt Ord rejser Vrede. — En aaben Hals for-
siden Mær er den Mand, som ikke kan tvinge
sin Heflighed.

Imod af Elskeren er vel ment, Tjendens Nys
man frabedes.

De Vise gjenne Kindskab, men Daarens Munde
er morved af briste. — Den, som elsker Lørdum,
elsker Kindskab; men hvo som haver Tugt,
bliver et Dyr.

Guldving : Ivinetogne er den smukke, uför-
skændte Kvinde. —

Guds hjælp er ikke paa Vredens Dag, men Reddighed frel-
ser fra Død. — Gaa Haar er en dejlig Krone,
naar de findes paa Redfords Vej. — M. Jørgensen,

Med en
Danmarks = Krønike.

Hvo som at elske aldrig forstod
Den broder, man ser for sit øje,
hvordan kan han elske Den fader god,
som troner udet i det høje

Og hvo som ej elsker sit fædreland,
Dets modersmål og dets minde,
på himmelske tige ret oplyst forstod
helt vanskeligt også vinde.

Så læs kun med tro på Krønikens blad
om fædrelandet i Norden,
Det skoster vort syn for Jerusalems stæ,
Guds menighed en på jorden.

H. Nitzhorn.

Saa Løen.

Alice var en frisk lille Rosenknop,
der glædede os midt imellem de under-
tiden temmelig nedslående Omgivelser.
- Skinnede Solen varmt, færdedes hvide
minutort omkring paa Dækket og havde
et elskværdigt Ord til Hver, ligesom da
ogsaa Enkven, selv naar Himmelfæret var
nok saa trykket, altid havde en venlig
Bemærkning tilovers for „Owen Glendo-
wers Datter“, som hvide snart blev dolt;
og naar Stormen tumblede om med Ski-
bet, og Løen stod høi og fradende til
alle Sider, kunde man i Røgen see
hende med en lille Kyse paa staa i
Lø agterude og betragte det storartede
Skuepil omkring sig, og det naar alle
de andre Børn, der ellers gæsnede
Færdsele paa Dækket, vare pakkede
ned i Kufferne af deres Færdre.

Brudestykke af „Mit Album“ af
Robert Watt.

Vort Fædreland har ikke til alle Tider været saaledes opdyrket og bebygget som nu. Da de første Folk for Aartusinder siden sønderfra indvandrede hertil, var Danmark overalt bedækket med store Skove, som gik lige ned til Kysterne. Inde i Skovene var der talrige Moser og, især i Syllands Midte, vidtstrakte Længheder.

De første Indbyggere, som i den saa kaldte "Steenalders" Tid kun havde ganske simple Redskaber af Steen, Been og Træ, fordi de slet ikke kjendte Metal, bosatte sig paa Kysterne, hvor de levede af Jagt og Fiskeri. Men da de senere havde lært at bane sig bedre Redskaber, begyndte de at rydde Skovene og, efter andre Folks Exempel, at dyrke Jorden og opdrætte Husdyr.

Ulige mere bredte Agerdyrkningen og Husdyravlens sig ud over Landet i den paa følgende "Bronzealder", da man havde faaet indført de første støbte Metalredskaber af Bronze eller af Kobber blandet med Tin. Men størst vare dog de Fremskridt, som skete, da man omsider i "Jernalderen" fik Kendskab om at smelte og smede Jern.

Thi uden Redskaber af Jern og Staal vilde vort Agerbrug ikke være naaet til sin nuværende Høide.

L. Worsäae.

Rim om Vejr og Vejrskifte.

1. Morgenrød gi'er Aften blød; Aftenrød gi'er Morgen sød.
2. Morgenrøds Løver ikke; den vil os sikkert Regn tilføie.
3. Naar Solen gaar ned i en Søl, staar den op i en Bøl (Naar den daler i en mørk Skj, giver det lidelig Morgenregn).
4. Det er gammel Mands Tale: der er Regn i Rims Hale.
5. Marts tør giver Røg som Rør.
6. Thormaaneds Grøde kan April øde (Kvaden mied Marts har lokket frem, kan en stræng April igien øde).
7. Thormaaneds Vode kommer gammel Mand til al grøde (thi han friggler da for Uaar).
8. Aprils Vode er Bondens Gløde.
9. Marts tør, April raad og Maj Rødd gjør Bonden bold.
10. Naar Himlen arder (naar Skjovne strime) fra Sønder til Nør, skal Bonden tage sit Kør, mens det er Ais; men, naar Himlen arder fra Vester til Øster, kan han lade det staa, saa længe han lifter.
11. Naar det frjser fra Sønden, frjser Tappen i Jønden (Saa bliver Frosten stræng for Alvor).
12. Naar Dagen langes, vil Vinteren strænges. (den haardeste Vinter er ikke forbi, fordi vi har naaet den korteste Dag.)

Balling.

Nilens Kilder

11. Marts 1864 udgik Baker med en Expedition
 fra Kairo for at mødes med Speke og
 Grant, der fra Ost vare udsendte for at fin-
 de Nilens Kilder. Speke opdagede 1862 den store
 Sø Victoria; dens Afløb mod Nord antog han
 for Nilen og kaldte det Victoria Nil. Dette
 Afløb naaede Baker; men han bøjede
 fra det og drog mod Vest og kom d. 16 Marts 1864
 til den store Sø Alberts. Det var med uan-
 setelig Glæde, at han naaede dette Maal, idet han
 havde paa Bjergene ved den østlige Side og staaende
 med paa det store Klase Væed, som glimrede i
 Mogensolens Skien omgivet i Vest af prægtige
 2000 Fod høje Bjerge, og hans Blik skædedes
 aldrig nogen Smagge havde set før ham.
 13. Dage foretoges en Sejletour: Kairo lagges den
 vidtløftige Bæd til Victoriaflodens Udløb i Søen, her
 findes det prægtige Mungisoni Vandfald med
 en Faldning paa 120 Fod, det er omgivet
 af mørke Klipper bevoxede med Palmer
 og andre tropiske Vexler, saa det hele gjes
 det storartet Fuldtryk paa Beskueren,
 idet det indeholder vand sprudende stærkt af den
 mørke Grund. Fra Albert Søen glider
 Nilen som en bred Strøm mod Nord.

J. Muejsel

Mindestrykke af en Tale ved en Folkefest
paa Bagebjerg d. 5te Jule 1843.

Det er idag en af Danmarks Høstidage,
og det er godt, at vi ikke lade saadanne Da-
ge gaa uilmerkede hen. Mindet om dem
styrker vor Tro paa, at samme Gud har været
med os tidligere, vil han ogsaa være det endnu,
det befæster vor Haab om vor Folk og vor
Fædrelands Fremtiden.

Det, som gjør denne Dag til en Høstidag
for os, det er, som vil Alle vide, de Danmarks
Sejre over de sleivigholstenske Oprørsere
ved Fredericia. Det er idag 4te Aar siden,
at den kære General Rye, edet han betraaede
sine Soldater: „I dag med Jægers Væge“, i Spidsen
for sin kjække Skare stormede frem mod Op-
rørernes Skander, frem til Væltet, som ogsaa til
Sejre. Man vil da ogsaa 6te Jule samle sig
hvorandre uden at mindes dem, der skulde være
kjækt, mindes især de Fødre, der gav deres U-
blod for Fædrelandets Frelse; og bør det vel være
anderledes? De forstjene det af os, at vi mindes
dem med Hæder, og glemmer Almindeligheden
saadanne forudgangne Helte er det, at der
opfores nye Helte, der vil kæmpe og dø
for gamle Danmark.

H. H. Andersen.

En Reform af Almueskolevesenet
 frudsættes efter min Mening først og
 fremmest, at der hos Folket vækkes en mere
 levende Interesse for Børnenes Undervisning,
 end der endnu paa mange Steder findes. Det
 der kræves ikke alene personlige Ofre af Fædre, der
 uden væsentligt Lørd kunne yde dem, men ogsaa
 Villighed hos den store Mængde, der bemyndes Bør-
 nene til Arbejde, til at gøde Skolen, hvad Skolen
 er. Det er ubilligt at fordræ, at Børnenes Unde-
 visning skal kunne være afsluttet med Tilfældi-
 ge. Vi skal have, og at Fædre saaledes bør og i en
 Alde, hvor Børnet først ret begynder at til-
 egne sig det lærte. En anden betydelig Hensyn
 for Almueskolens Virkning er den tilfældige
 Konfirmation, der berøver Skolen saa mange Børn
 i en Alde, hvor de ikke kunne siges at være moden-
 de til at forlade det fædrene Hjem og staae nok
 til at have Livets ofte tungt Tilfælde skelne.
 d. 7 November 1875.

J. Holbek

Da Kong Akab vilde kjøbe Nabots Vin-
gård, gav denne ham det Svar: "Herren
lade det være laugt fra mig at give dig
mine Fædres Arv." For dette Svare Skyld
er det vord at mindes ikke blot den Hæd,
Nabot led, men ham selv. For dette Svare
Skyld elsker jeg ham og ønsker at ligne
ham i Kjærlighed til Fædrene og Fædrenes
Arv.

Jeg gløder mig, når jeg ser en Skandeller
krumle blive i deres Fædregård, skjænds
det var mere indbringende at søge et
det Hjem, når jeg ser et henneste hel-
lene nøjes med Brødet i Danmark end øge
Guld i Fremmed Land, når jeg ser, at nogen
af sigt for Fædrenes Levers vrager nye
Koder, og at man ikke vil lytte til
Fædres Sprag, Sagn og Sang bød for frem
med Oplysning og Dannelse, og da tænkes
jeg på Nabot.

Fremfor alt gløder jeg mig ved Hverst Hjer-
te, der ikke vil slippe Guds Herligheds
gamle fra Fædrene nedarvede Tro og Tål
for mig Viðam. Vil Gjenden friede os der,
til, da lad os svare: "Herren lade det
være laugt fra mig at give dig mine
Fædres Arv."

M. M. M.

Jeg kommer lige fra Island, fra Sagaens og
 Jökulnes stötti, som kriver sig op af Atlanterhavet med
 sine høie, af evig Sne dækkede Fjelde, med sine riven-
 de Elvedrag, sine store ildsprudende Bjerge, hvor-
 af Hekla, som Du jo alt Render, ingenlunde er det
 største, og med sine varmer, forunderlige Spring-
 Kilder, blandt hvilke den vrede, tordnende
Geyser, paa Grund af den fløide, hvor den under
 tiden udsender sin Vandstraale, er bleven mest
 bekendt. Jeg kommer lige fra at se og beundre
 mit Stammeland, Island, og jeg vilde derfor
 gerne, min Kære, unge Læser, bidrage lidt til
 Dit Bekendtskab med, Din Interesse for hvidt
 fjern, mærkelige Land, der i Middelalderen
 stod paa et saa høit Kulturtin, at det har
 Runnet skenke os de mange, skønne Sagaer,
 hvoraf Du maaske alt Render nogle, men
 som i en senere Periode, under Virket af
 uheldige Forhold og især af sin store Isolation,
 maatte friste en tung Tilbagegang, ikke i sin Befolk-
 nings Rod og Kerne, thi den er ren, edel og kraf-
 tig fra Grunden af, men i de borgerlige og sociale Insti-
 tutioner, under hvis Velværelser baade Du og jeg, er opvokset,
 thi hvidt fjern, mærkelige Land, der i dette glædeligt frem-
 byder det interessante Skuespil af vaagnende Kræfter, af ivrig
 Stræben efter Fremgang, i dette glædeligt tager fat paa en ny
 Ura, hvis Datum i Verdenshistorien vil vi skrive sig
 fra dets Tusindaarsfest i 1814, fra vor edle Konges
 Besøg og fra den rige, skønne Gave, hvormed han
 adlede sit Besøg til en Folkefest, en Folkefest, der
 ikke — som de fleste andre Fester — ender med
 den Dag og de Timer, da den afholdes, men
 som har sat og fremdeles vil sætte sit Stempel
 paa den Fremtid, der, med Guds Hjælp, atter
 skal have Island, Sagaens minde, stotte
 Hjemstaavn til den fløide, hvor paa det bør staa,
 og som dets Befolkning egner sig til at indtage.
 Benedicte Strønesen Hall.

Landstrykker af et Landdag i et Landmøde.
 Pangen der om Miskunn til at Lære Almen-
 skolen, saa den kommer til at lære at
 Læse og Skrive som Lærskolen, da vi jo selv
 selvfølgelig ikke meget Nytte at anse. Et Mød-
 sel skal jeg dog selv Lære og Lære og Lære
 som gode Lærere og Lærere og Lærere og Lærere
 mig af minde og Lære: gode Lærere i
 Skolen og Lærere. Lærere og Lærere
 Møde og Lære i Skolen, naar det er Mød-
 erne og Lærere for god Lære, at Lærere
 i Lærere og Lære at Lære, Lære, Lære og
 Lærere, inden de Lære i Skolen, Lære
 Lærere at Lære Skolen og Lærere at Lære det
 Lærere i Skolen. At Lære Lærere
 gode Lærere indføre, Lære de ikke
 Lærere, og Lærere ikke Lære, men naar en
 Lærere Lærere Lære paa at Lære, vil det
 Lære Lærere Lærere Lære. Jeg modtager
 mig og Lære Lærere Lære i min Skole,
 der ikke Lærere Lære, Lære naar Lærere
 en ikke Lærere Lære: jeg Lære nok, der
 Lære mange Lærere i mit Distrikt,
 Lærere ikke en Lære, der Lære Lærere
 Lærere: Novbr 1875. J. P. Betz

Nægn om Dyr. 3.

En Mand i Blorga fandt en ham Ljörn, der gik løs og
 og oførte sig lodnarligh, godt, man künde dog flim-
 dinn gjöra en lille Vlykka. En Dag fandt Manden
 fremmede, og de fædder ualeg til Lorde, da Ljörnan,
 som icke var binden til Lorde med, kom dringende
 ind ad det aabne Hindne og landede midt paa Lorde.
 Det, som den var omkuld med Glas og Lallarkanner
 og det faldt. — En anden Gang, da der ogsaa var
 Gjæster, gik disse ind at spise, og Ljörnan gik ind.
 Der var ogsaa en Læge af smalt Gangbro, som solde-
 ne gik vane, og Ljörnan kom bagst. Men midt
 inde paa Lörnan kom han til at dringle og faldt i Vandet.
 Han kom dog op igjen, men da var han død. I Blorga-
 den gik der et Kvind, og Ljörnan var med ham til sig
 i sit kloge Jorde, at det var Røgt i Lunde Værelse paa
 en aller anden ubegribelig Mand; thi han gik lige
 han til Kvind og paa det at fændt det Forsigtig
 at det faldt omkuld og aldrig rejste sig mere. —
 Det blev dog Ljörnans sidste dimme Hæng; thi
 nu lod den sig gøre den døde. —

Børnene.

Det var for stille paa Gaden;
 Der var blandt som et Øjeblik.
 Der var mal hundrede Børn
 Vandede med klapper og Øjeblik.

Der var mal hundrede Børn,
 Der agtede sig paa sin Maj,
 De ventede alle paa Maden,
 Men Munden rørte sig ej.

De Børnene sagde med Guden
 Paa Engelt. Tunge og Latine:
 De hundrede Børn
 Om Mind - man hører om sin.

De bad om en sørgende Dind
 At af den lyfste Bred
 De hundrede Børn paa Morsens,
 Der ikke fandt den frugt.

De tavne! fandt som først dem,
 Der mildt i Guden Mind
 De hundrede Børn med forlovet
 Samt alle til Gudsens Lend.

Erne Bogh.

Det er et Længsel smalt og skjönt,
 Af Jerns Killaer er det bygget,
 Og Taget, det er fæst og grønt,
 Med Træsindes Smaragder smykket;
 Jeg gænger det for fagtes Nid,
 Og skinner Tolus klart drøed,
 Det synder Din, Hjerte, Nid,
 Thi der er lifligt i di Mord.

Der flager mange Fugle smaa
 Fra Græs til Græs og muntret sjænge,
 Der kommer tid da jern maa
 Vaa lyfelig med deres Læng.
 Naar Aften er lys og lang,
 Og Nien Hjemme blev for trang,
 Vi gik at Jern Fuglesang,
 Der lod saa lifligt i di Mord.

J. Ewald

Prærien.

Blisfuld og i Løbe igjennem en flad Nat-
 te, som er besat med mandskjete Gæs, der
 bølges frem og tilbage, som bølger for os,
 og derfor kaldes Gæsfarv, eller Krøier og
 Tænn. Der findes Lisevæger i Lisevægen,
 som jagtes af smide Jægerne, særmeget af
 Lisevægerne til Gæt. Det findes undertiden,
 at det store Gæs kommer i Løbet; der
 flygter dyrene med Rødt for det nye,
 med Fjelds. Jæger og Kuliløber, Ulve,
 Krøier og Krøierfjeld, mildt Løst og
 Lisevæger have næsten alle i store
 Løst og bølge af Rødt. Løst der
 ikke kan mindes med, bliver brændt
 fjender og fæmme og opbrændt tillige
 med Løst og andet Løst, som for
 sit Tilfald gælder Krøier. Den mildt Løst
 stander først, naar dyrene nærmer
 sig den anden Side af en eller en,
 den Løst.

Holst.

Yours Yawning Forbellings 2

Janboorn. Jufte fionien in man ba.
 Jonge met Hw, jou man binden fan.
 man lo g lo, for al Moeninge idde, fchilder
 blop met. - fuzen Jande Jan wko, den om
 Sonant, man wagen g idde flet god, yau
 fien Baw. Den groep idde for fup Lian
 da dde, angan man flet Hwa, blen Jan ban.
 ge for, den fchilder blin boort blof. Jan brigit
 da fannet Raet, foun den man brigit, lil
 fupit, idde Jan bant Hwa fannet
 lo g lo g Jonge yau Sonet Ryz, lil
 dykde luan yau fonder fionde in.
 den Bynden. - Kom blof de idde boort,
 g fuet den man neder fionde: den
 flet aldy yau fien Baw man.

Maya mad du, sou maya forjane
 Vaham idu godh for paddam ah, kamma
 i Kondaradu. ~.

Tonerne.

(Chr. Væther)

I flumra dybt i al Naturs Lige,
 Men mangen brat, naar Mæsten for kaldt;
 Of Indet Øjeblik lader den sig se,
 Og drev, Vagt for anden Tegn kaldt;
 I blid og jægte Slægt de snart forfjære,
 Og smige sig for Indet allers naare;
 Men snart med forfærdede Gæst de bruse,
 Og drev, Tjævernaab til Himlen gaare.

I hane mæligt Torgens dybe Slægt,
 Og dygt den fra jæligt stød til Ro;
 Det hjerte, som for ingen Trængsel tilbage,
 Vær En al anden til dem der betro;
 De laane flyten selv en Trylleriuge,
 Den holder burt, som Odet ej fornaar,
 Og Glæden slægt i falden vel kan vinge,
 Naar Tungen endeligt med sig Krige slæver.

H. Johnson.

For selver mælsenig rigtig Sættilling om Sagens Længde
 i form af Aunato Maanedes vil et forstændigt Læse Lunde
 Støffe sig ved at betænke: Form den længste Dag (21. 22. Juni)
 er omkring 17 Cimer, den korteste (21. 22. Decemb.) kun 7, saa
 en Svæjsellang saa disse = 10 Cimer, eller 600 Minutter, som
 gælder 6 Maanedes a 30 Dage: 180 Minutter og som
 Maaned, eller $3\frac{1}{3}$ Minut og en form Dag, hvilke $3\frac{1}{3}$ Minut
 daglig spænder og som den længste til den korteste Dag
 og ligesledes. Tillegges daglig form den korteste til den
 længste Dag. — 21. Juni fædder Sommerjølfræ, der
 stæver Polen: Dødsens Vands jerdal, $23\frac{1}{2}$ Grad Nord for
 Aqriator, eller Linnæ andring Jorden, mellem Syd
 og Nord. 21. Decemb: fædder Vinterjølfræ, der stæver
 Polen: Hæmbæddens Vands jerdal, $23\frac{1}{2}$ Grad Sør for
 Linnæ. Stæver Polen lodret over Linnæ, hvilket stæver
 form 21. Marto og 23. Septemb: som form vi formstegn,
 eller Dag og Næt form liggende i Linnæ.
 Sæver Lerdal dals i 360 Grader, fæddes dals og i en
 Jorden, hvis Omkreds er 5400 Mil, følgende en en
 Grad 15 Mil; dens fulde Omkreds (som Hal til Hal,
 eller som Aqriator omkring en af Polen til Liggende)
 = 180 Grader eller 2700 Mil, dens Omkreds for Sydgræs
 = 90 Grader eller 1350 Mil.

Jorden drager sig rundt om sin Ase i 24 Cimer og
 sæver fæddes med en Jæstegst af 225 Mil i
 Cimer. — Et flink Svæjsellang vil af en første
 Læse Lunde indfænde, som langt det Land, der ligger paa
 den 55 nordlige Breddegrad, en Linnæ som den vid-
 Salige Tolling a 21. Juni, a 23. Septemb, dæddes.
 Det er Linnæ at mere sig Linnæ i Læse og Linnæ
 men Linnæ at mere sig Linnæ Linnæ som form
 som gælder det Alsummen og al Linnæ, som med
 Linnæ som Linnæ Linnæ vil jeg gælder,
 Om Linnæ Linnæ Linnæ,
 Den jeg det Linnæ i Linnæ
 Jeg Linnæ med Linnæ Linnæ,
 Al det er idet Linnæ Linnæ,
 Linnæ som Linnæ Linnæ og Linnæ
 Det er min Linnæ Linnæ

Salpe Linnæ og Linnæ a 75. *Støffe*

Flott Frimær.

for den skoletrangs Morgensbetragtninger.

Lad blot, hvor kjært alle Englene synes!
 Børde i Trøstens Løgn og gyngel,
 eller som den var fugen sig selv,
 det andet er, ned at flykke i Skole!

Gaa og se til, hvad de andre besidder,
 smukt og rart og flittigt og velt,
 og selv Lagen kun som en drøm,
 det andet er, ned at løse og løse.

Hvad som den Skole dag, da der var nok
 den skal man se og stærkt som alle,
 ned som det, hvorom den som flygter,
 eller som den som den flygter flygter.

Saa snart som jeg ind i Rigedagen kommer,
 -aa, gid det skal mig ind i den kommer! -
 den som skal jeg se, hvor den skal flyde,
 at flyde skal lukke som ned i Skole.

(af "Illustreret Hørbog")

Propheten med de lange Næler.

Om Man's i Næsefæret blev i Aaret 1538.
 faaet medtaget af Randstet, som der blev
 kint i satige Familier i Lise paa Qm. Vene-
 faade i lange Tider faaet paa alle Sider, og
 Folkene langtes færd efter at færd et Quidt Ode
 om Jællidagene. Da var der en ung Næder i
 Ribe, som hed Svend, som gik der om Oboerne
 Hænge og indfærd at komme der til Jæll.
 som var sig og stor, og da som faaet lade sig
 gjøre at paa Næder, der gik som midt og
 paa Lise, som nadede som som Pænding der
 Milonij i jannum faaet, som for ikke er dybt,
 for at pædike for Oboerne. I de signe Dage
 faaet som i Ribe der Gjæmning, faaet som
 anstædt sig; men om Pændingen var som
 paaet for de satige Folk paa Qm. der blev
 som med med i Aaringer, indtil som omfide
 blev midtlig paaet derover, faaet man ender
 midt at tale om der over for. Svend og som
 lange Næder. -

Der gaar flere Næder til Jællidagene og til Jællidagene.

Den mest elige Gjenn.

Jeg vil sige det saa vist saa
 Min Mollammad: Jeg vil nu
 Mollammad sin tjenstgjænger.
 Jeg vil sige: Jeg vil i den forstaa,
 hvad det er min Gjenn sigle! I
 Gaar var jeg saa glad og glad, at
 jeg kunde sin tjenstgjænger til en
 igjennemstaa saa min Mal-
 lammad, og i dag er min
 Gjenn saa daarlige til at sin,
 at jeg kan ikke blive dog saa,
 om det er min tjenstgjænger
 eller ikke. -

Det er ikke godt for min at
 vide, hvad det er i Hamborg.
 Gaar saa Lunden; Lunden gaar
 sig selv. - Den gjæmmer sig Maa,
 som sin Lunden gjæmmer. - Gaar til-
 lig i Tang og saa tilhøje, det
 gjør sig selv saa Lunden og Tang. -

Hjemtønnen Fortællinger 3.

Jæstboens = Jens og hans hustru fandt
 det blev en meget kort; men da
 Jæstboens blev lidt borte, og for at se
 Jens til Marked for at købe en
 Rulle Træs = Ofter at se den
 hun var med, han kom da Jens
 med en dygtig brunt Rulle,
 og for nogle hunderter, og hans
 bedste Naboer og Mænds færd
 til det gode Maltet. Hver af
 Aftensvællens og Jæstboens Jæstboens
 i alle Placater; men for Jæstboens
 var glædelig ind til en tynd
 Jæstboens. Det endrede man sig
 om; men for Jæstboens en Nabo:
 De var lidt sig i en, Jens,
 og kjøbt en dygtig Træsblom
 i Marked for en Rulle Ofter. - Hans
 Træs blev det af Træsblom?
 Jæstboens hustru. - Naboer sagde Nej;
 man siger blev det af Træs.
 Jæst i Jæstboens: Træs kan ikke
 blive det af Træsblom. -
 Maar Coop kommer til Mar,
 det for Træsblom Jæstboens.

Et Barnstamsminne.

En Sæter faldt sig ned Aftenen med Bortet
 og eftertaltte med sig Alene og baragunne i
 saa Lybte Hillinger saa færd i sin Elsker-
 kongerung. Jævn lilla 6 Bar gammel Pige, der
 saa den tid var playnt af sin bror, for
 saa Moderens Hjert og Jolde sit færd til
 færdet Bysk. Da Barant færd, at Sæteren
 med en Dag færdet til Jæbstaten, her det
 om at saa et færdet bræt med sin en
 Bayarant. Jærdil færdet Sæteren: det
 færdet sin unge min Pige; si for en
 ikke flæve færdet end jeg uærdentignis
 her kung. - og for at men færdet færdet
 med sin kung sin færdet i kongerung.
 Da saa en Jærdet færdet, værdet saa kung
 om et til Barant for at værdet og saa færdet
 anærdet sig om kungens færdet. Barant
 gærdet med sin lilla færdet sin lilla færdet
 med i kung, men færdet at sin lilla færdet
 lilla færdet med sin gærdet færdet. Sin færdet
 og og sin Sæteren at det færdet færdet
 en Hilling. Sæteren blev færdet færdet og færdet.
 En kung: Den was men færdet færdet til
 sig og en færdet sin og saa færdet færdet
 imærdet.

J. H. Sæter

Skjæløveren!

Møde iing. Mammafader sad en Gang
 og talte om, som af dem, der var
 dygtigst til at løbe fra Skjælø.

En iing. Lysenborg fortalte da,
 at som en Gang, da fader Lysenborg
 var tilfuerst, fandt han en Lys
 løbet fra Skjælø fra Lysen til
 Aalborg. De andre vilde ikke sig-
 te det; men den anden Gang.

Lysenborg, som ogsaa var tilfuerst,
 vilde sige sin Lysen og fader:
 "Ja, det er fuldkommen sandt,
 jeg har det selv; men det var
 rigtig nok ogsaa en af de længste
 Lysen i Aalborg."

Men der vil gjøres en, som sig
 at det, som Gud er for dig. —

Lysen Borg i den Tøft. —

Deres Lysen sieldan som en,
 at Aalborg ikke sieldan. —

Løst er stort, som ikke er
 godt, og intet er svært, som ikke
 bryder. — Gæld dig for godt til at
 gøre ondt! — Forget ingen som
 meget som dig selv! — Giv og
 giv gæver, og tak dig derfor
 ikke for, for du intet, som
 som nu brik kolde Haand med
 Gænder, og tak dig derfor
 ikke mindre. — Lid ikke
 i Gøttens med Løse, thi de nu
 de alvorlige af alle Mennes-
 sker. — Giv, smad det er kon-
 ned, men forlang ingen. —
 Der er ikke fri, som vil komme
 gøre, smad som vil, men der
 er fri, der giver vil, smad
 som skal. — Som faldet,
 som du vil omgæve at som
 løst, naar du angang det! —
 Christen

Lyst det er, at høre fuglens sange,
 Fri og frejdig i den unge vår;
 De kan lere hjærter sange,
 Hvad de små formår.

Liflig lyde tonerne, dem klinge
 Formede med kunstens fine taket,
 Næi dem end har lært sin vinge
 Til hvad han har sagt.

Lettelt flyver dog til hjærtets kammer,
 Varm den kjæmmet den er kommen fra,
 Tonen blød, den kjerlig stammer
 På Hallsalija!

Giv ske tak for hvert et venligt møde
 Der hvor åndens samfund kilder fra
 Salighedens morgenrøde
 I vor feller tro!

Erhardt

Horianna!

Egen Mel.

∴ Horianna for Davids Søn! ∴

Horianna! Horianna! Horianna for Davids Søn!

Nå Palmegien drog Han, vor smertelige Død,
igjennem Død og Helved op til sin Faders Slot;
som Herlighedens Herre har Gud nu kronet Han,
og Jords og Himmels Tjylde er Lidselvernes Mand.

∴ Horianna! ∴

∴ Horianna for Davids Søn! ∴

Horianna! Horianna! Horianna for Davids Søn!

På Syndens Fange ramler den Hellighedens Tolk;
blandt Dødens Dømler Skarer sit strålerige Folk;
og over Død og Helved med Livets Konge ord
Han Davidsriget hoder som Himmel over Jord.

∴ Horianna! ∴

H. F. Viborg.

Mennesket er skabt i Guds Billede;
når Solen spejler sig i Dugdråberne er
den vel deri så uendelig lille, men dens
Billede er den dog ! -

Månen er altid lige rund, skjøndt
det ikke synes så; således er også Guds
Styrke altid lige vis og kjærlig, om den
undstøder den forkommende og ander-
ledes !

Som vi med vore legemlige Øjne
ej kunne tale at stirre ind i Solens
glimrende Øge, så taler ej heller vor fæjre
Forsænd det Øge, hvor Herren bor !

Når Viem lukker deres Øjne, tro de, at
ingen ser dem; når Syndere kan slaa
Døden og Dømmen af Tænkene, bilder
hen sig ind, at de ikke kommer.

Løt så stærk Du kan, jo tag afsted med
Dampvognen - Du løber dog ej fra din Sam-
vittighed. -

J. W. H. Kjeller

Hvad du evner, kast af
i det nærmeste krav
det skal børes helt frem af en voksende elv:
således synger Björnson, og det ord er blevet mig
et mindet, som jeg tit bringer til opmuntring
for mig selv og andre. Vi klage jo så ofte over,
at vi evner, formå så lidt, medens der dog er så
mange ting, som vi gerne ville have indrettet til
gavn og glæde for os selv og det hele samfund. Nå
vel, lad os så da ej spille vor tid med unytti-
g klage, men hellere gøre det lidt, vi kan,
afslutte udføre hvad vi evner hver i sin lille
kreds, der jo nærmest har krav på os og vor
gerning. Det gælder jo dog ikke om at
drømme om de store ting, der ikke ligge
for, men om at være tro i det mindste
(Lucas 16, 10), tro i den "lille virkekreds", Gud
har givet os; og når vi kun vil være det,
skal vi også nok erfare, at "mange bække
små gør en stor å", erfare, at bagved enhver
ærlig og trofast streben står gode ånder og
størke kræfter, der støtte sagen, så den
børes frem af en voksende elv, og de
mange små bestræbelser føres til et mål,
der langt overgår, hvad vi selv vovede el-
des hvad vi kunde tænke og forstå.
Ad den vej få vi mod på livet og
mod på at virke i livets tjeneste med
de os betroede evner.

Mhelbye.

Tabb og vinder.

"Næw kjære Eng: hvordan kan du dog være,
dit bløde Græs er trængt ud og aaledt,
og andre Hedde paa du, som du frøer,
Skjød du gaar Uj - hvordan kan du dog være?

- "Det er, fordi her vokser gule Blommer
og blåe Kjørmin du overalt i Vaar;
men jeg er glad, og Gud ske Lov du kommer
frisk Græs og friske Blommer næste Aar."

"Du unge Tre: hvad har du Hæder fyldt?
saa mangen frodig lille Grene er brækket;
og mangt et Tre har ej en Trisme knust,
Skjød du blev gammel - hvad har du vil gude?"

- "Det er fordi jeg har lidt Frugt i Sommer,
og drengene saa altid mildt til dem;
men jeg er glad, og Gud ske Lov du kommer
i andre Grene næste Aar igjen."

"Men jeg - paa mig tør du vil ingen trod
og røre min Frugt, røre af mig
du kjære Blomster, som Vorherre gav mig;
tror du? Paa mig vil du vil ingen trod?"

- "Ojs: Det ser, hvis du vil trofast blive
i Lints Kæmp; men glad dig, lille Væ,
og tak din Gud, at du din Kræft kan give,
kan give dig den tidsfølelse igjen."

Mad Hæder

Hiiskeseddel.

Heo, som han erindre, at han engang har
 været meget lykkelig, maa sandelig være
 utaknemmelig, dersom han nogensinde bli-
 ver ganske ulykkelig. — Naar Jænne eller
 hien udbrød: "jeg kunde blive gal i
 hovedet!" saa kan man være sikker paa,
 han har handlet saaledes, at han egentlig
 burde udbrøde: "Gid jeg maatte blive klog!" —
 Naar du bygger dig et agt huse, da gør
 dit Arbeidsværelse rummeligt, men i dit
 Kjøkken saa lille som muligt! — Hjerte
 uden Hoved er paa Vildspor, Hoved uden
 Hjerte vil engang komme der. — Modtag
 gode Tanker som kjære Gæster, men
 vis os de Baggesinger døren som snylke-
 gæster! —

Alsb. —

Min lille Ven!

Har du nogensinde prøvet hvor meget
 sjovt det er at kunne lave et og andet
 med Arbejde med egne Hænder? Hvis ikke,
 så må du endelig forsøge det.
 Naar så de døve Dreng og Klodrianer,
 som ikke kunne bruge deres Hænder til
 nogen Ting, ikke véd hvor de skulle gje-
 re af sig selv af bare Gudsomhed, så
 skal du have se, hvor dejligt din Fri-
 tid gaar for sig og hvor fornøjel den
 bliver over dit lille Arbejde, hvad
 enten du nu har øvet dig i at lave
 Knudepinde til Tøjerne, Løkker af Pap
 og smukt farvet Papir til dine Løkker
 eller har smiddet nogle Gørme Pans,
 mer til dine Forældre. Du kan nok
 ris på, at ogsaa de ville blive glæ-
 de over deres flinke krusflittige Drenge.
 Som en flink haandsnild Knuds vil
 du ogsaa gerne blive mere jndet af
 andre Mennesker, og ikke mindst af din
 hengivne Hustru

Ell. Kom.

Til de Små.

Det er saa slemt, at være lille,
man knijse man til Store op;
man kan ej heller være stille,
da ingen ser den korte Kroge

Men det er rart, at blive lille
ved Tanken om Guds Godhed stor;
at sidde ved hans Fødder stille
og vokse af hans Naades ord.

Anton Nielsen

Mors og følges.

Mors og skilles er Værns Gang
 her hører de skiftende Tider;
 Mors og følges er Hjertets Trang
 indtil det med Målet liv.

Om end vi mødes så tidligt fra
 min Venner fra Vester og Øster
 sjældent vi fandt sig en Ven så tro
 vi fulgte troer alle Øster.

Hjertet blyver sig aldrig Ven,
 og kan ikke nøjes med minde,
 en, der i Hjertelighed gav sig hen,
 og ikke var Liv vokts vil hvide.

Mors med Venner vi da så gav,
 at Hjertens omklædt sammen,
 driv end Værn og rundt Spot,
 vi følger i Alvor og Gæmmen.

J. Schjørring

— — Lad os oplyse vore unge
 Karle og piger om menneskerlivet,
 hvor „Åndefuglen bygger rede kun i
 hjertets roensked“, at de kunne blive
 ægte mand og kvinder! Da skulde
 vi kunne mødes i „danste samfund“,
 hvor mændene ikke samles om slags-
 snal og kvinderne ikke om pilleri;
 men hvor al den dæd vinder
 kvindens deltagelse, så vi, både
 mand og kvinder, i fællesskab
 kunne vilke til, at „Dannemærk
 rige må komme på fod og væ-
 telig sig berinde“ —

Ernst Trier.

Der er i vor Tid indtraadt en
 histtil ukendt Uro og Gjoring i Sam-
 fundforholdene, hvorved megen Rik-
 kesket og Forskyrrelse bringes ind
 i mange Livsforhold. Hvorledes
 skal dette blive anderledes? spørger
 mangen bekymret Mennekeren
 og Fædrelandsven. — Vi løse om kind
 Skib, som undrimeredes paa Genera-
 rets St og ikke kunde naa Land, fordi
 det blæste skævt, og Bølgerne gik
 højt, at saasnart Jesus traatte ind
 i det, lagde Stormen sig, og det var
 strax ved Landet. Kan ikke netop
 det, vi trænge til, er at faa Jesus
 om Bord? Hvor han prøver ind,
 der prøver Freden ind med. Hans
 Hilten er jo: „Fred være med
 Eder!“

M. Schou.

Duen er paa Grund af sine lauge Vin-
ger den bedste Flyver imellem vore Hæs-
fugle. Den kjendes let fra alle andre
Fugle derved, at den Hornskede, som danner
Bovenstet, egentlig alene findes paa Halspid-
sen, idet der ved Grunden af Halsen sidder
en blød og oppustet Hud. Duenes Føde er flere
Slags Frø, som blødgjøres i dens store Kro. I
Dorip lever den parvis, legger kun et Par og
i hvert Kuld og mader i den første Tid Unger-
ne med en mælkeligende Vædske, som udvike-
les i Kroen. Duenes "Kjernen" svarer til Sang-
fuglenes Sang. Man har en Mængde Afarter af
den samme Dne, saa som Tumlerven, Høfiteken,
Prevednen og Maanedsdnen. — Uddrag
af "Hundredet Dyr", Naturhistorie for
Almuen af Arthur Jensen.

Arbejdet er Velsignelse og Bæst,
 Ej Trældoms' isle Rod, men Frihedens Kæde,
 Som skal det hele Samfund lykkeligt bære,
 Og vorner det mod Sygdom og Dødsfæle.
 Det skal de slappes hed og Mædles Ede,
 Og stivne Villier, Bæverer og bløt;
 Det skal de lette Sind lig Mørn vandre
 Og Velomag støtte os paa dygtigt Brød.

C. K.

De unge skal man lære og de
 gamle skal man cere. Det
 onde lærer sig selv. Ave er
 god naar den kommer i tide
 og var ikke ave qik verden
 af lave. Det træ skal tid-
 lig krogei som god krog skal
 blive. En god vilje kan træk-
 ke et stort Læs. Haa alvor paa
 gammen. Gode ord er qeld
 vand; og et ord i rette tid, hvor
 gør det godt! En god hører
 bliver en god svarer. Hwad
 viden i ungdommen nemmer
 man ikke i alderdom glæmmer.

L. Helweg

Den hollandske Vagt bruges: de
 fleste - Løve som Kvalitets mæler
 for Kornet d. ned denne angives
 Kornets Grøthed og derved igjen For-
 ned: Ved Høly af Korn bruges nemlig
 Høensyn først til Møggen, der leveres,
 og Prisene bestemmes i den senere
 Tid mest efter 100 G dansk. Dernæst
 bruges Høensyn til Kornets Kvalitet
 el. Grøthed, som regnes: hollandske
 H, og for at opnaa en vis Pris
 skal Grøtheden være til et bestemt
 angivet Tal, f. Ex. Høene 130 Fædd;
 for hvor Værd gives et Tilleg af
 nogle Ore pr H hollandsk.

Othman
 Regnelarer.

Vore gamle Folkeviser fremstille os i Valdemar Sejrs to Dronninger, Dagmar og Bengord, et Billede paa de to Lider, hvorefter imod Riddertiden drages. Dagmar, der kom uden Tyng, kom med Fred og kom goden Bonden til Lise, der baad ved sit Bryllup og i sin Dødsstund bad om Frihed for de fangne, Fred for de fredløse og Hjælp for de nødlidende, indtrykker den Aand, der fyldte de øste Riddere især i den første Tid. Bengord derimod, der vil have en Guldkrone af hver Mø, der ej kan taale, at Friens bore Skatagen, og at Bondens Søn har en god Hest, men vil have Landet beslaact med Lærker for at kunne krøve Told af hver, der kommer, afbilder den glimrende, Herskesygge og Egenlyst, der efterhaanden greb Ridderskabet. Valdemar Sejer bliver selv et levende Udstryk for en Ridder derved, at han elsker dem begge og drages af dem begge.

H. Rosenkil.

At underlige Mjæ forer Gud os.
 Dette er hyndeligt i de Lømmes
 Linsfærte. Couk paa Mosab.
 Jans Lins fængt i et fæst, da han
 smøkkede i sin Kæmping paa Nil
 flodens Bredde; men han fik
 for en brat Tid en fængstelig
 Afværgelse. Riden blev han dog fængt
 foruden og maatte gaa som
 Lømsfjende i 40 Aar, saa det
 fjentes man end rimeligt, at han
 fængt lagt paa den i fængt inden
 at hans Navn blev udmærket for fængt,
 flegten. Man da den fængt, og
 nu fængt en Løst, der fængt sin
 Lige, saa Mosab den fængt:

fængt Løst til Jordens Løst
 fængt fængt de fængt Løst,
 den fængt, som fængt den fængt,
 det er fængt, som fængt mig fængt.

H. Heiberg

Katonia er i alle Gængender at seer udt.
 igt Land, faldt af Eentræder. Det er at Bjergland
 dog tydeligt for godt som overalt; det er faldt af
 Sten, men ingen af dem er fjelber, ingen af dem
 har den Betydning, som Sten allere først for at
 Land. Det for Stenene men ingen Lige; det Sten
 Sten løber fra først i Stedet for at udgør sig selv.
 Det for Stenene, som nu Qualinien, og andre, der
 Lige for Sten som noget Sten som Jordens. Det er
 intet Land i Stedet af Lige Stenene, som den
 Stenene for mange Stenene. — Og, naar
 den Stenene Stenene og betragte det Stenene i
 Stenene, for er den ikke mindre udt. Det Lige
 for at Lige Stenene, den i Stenene Stenene
 af de rigeste Lande, og dog den Stenene og for sig selv
 den er indføjet som den Stenene. Det Lige er
 Stenene, der for Stenene Stenene er den Stenene
 Stenene og Stenene som at Stenene Stenene, men
 Stenene dog ikke i Stenene med de Lande, Lige Stenene
 Stenene dog for meget Stenene. Det Lige er Stenene
 Stenene, men det er Lige Stenene i den Stenene,
 Stenene Stenene Stenene Stenene Stenene: det Stenene
 Stenene, den Stenene Stenene, det Stenene Stenene, det Stenene Stenene
 Stenene Lige Stenene Stenene Stenene, men det Stenene Stenene i
 Stenene Stenene Stenene; det Stenene Stenene
 Stenene, som Stenene Stenene; det Stenene Stenene for den
 Stenene, som Stenene Stenene at Stenene Stenene; det for ingen Stenene
 Stenene og ingen Stenene...

Kramp Stenene

Hinførtes Sol, Maaen og Hjørner ligger der at
 Land, hvor Tugen fristes, fyndes og dør, men
 hvor Alt er Hjørte og enig Glæde. Der vilde
 Land udfraates der at dyg, som Gud har Løst
 til at skinnes for sin Liden, der i Hatten Mødet
 floste efter at være Hjørnet; der skinnes for
 over Mjæen med de hellige Rødder, der Læne
 at følge; der skinnes for over Afgrønden,
 der Læne at nøgle sig for; der skinnes ind i
 dens Hjørter og skaber der at Læne Jæb
 om, at være Morgenroden bryder foran, skal
 dens Løst belysne Landet, dens Hjel forlænges
 efter. Hellige, Hjørtevibrer Rødder Læne Rødder
 ind til Hjørnen under dens Hattenbrydning,
 og være de Lytte til Rødder Rødder, så de ikke
 Længe Rødder og Hatten Rødder og Hjør;
 men de flutte sig i Hjørte og Læne Læne,
 Læge Læne Læne i Hjørten, og de
 Læne Læne, Hjørte efter at fra Læne
 Læne, at Morgenroden er i Læne.

B. Brannet

[illegible]

Mit Barn, giv mig dit Hjerte, siger Gud
 til dig. Søstter, du skal din Løfte? Det
 mit Hjer, at alt Andet kan Gud tage fra
 dig, han kan gøre dig fattig og uigennem
 Job i en time, men dit Hjerte kan Gud
 ikke tage, det er det du skal give ham. Du skal
 give 3 Konges trogte Gæsternes Guld, Røgel
 og Myrrer. Giv sød og sød dig. Gør
 heljeds, det er uetog og sønnen, du bringer,
 men du giver Jesus dit Hjerte. Du giver heljeds
 Gødelighed, og et fattigt Hjerte, Gødelighed er
 betingelse for Gud med Guld, Konges sønne.
 Røgel, som gives og med Guld, men
 du anbringe, heljeds: Gør det et sønne
 Gødelig Bønne, og aldrig giver du Gud en
 sønne Guld, end med du bærer dit sønne
 søn: Sødelighed. Du bærer Myrrer be-
 ligs Bønne. For du bærer, Gør Barn.
 Gør bringe din sønne Konges til Gud og tal
 med ham som du taler med din sønne, og
 men du siger Jesus: Han er sønne,
 men din Middel, som Gør Gud dig til at
 bære dit lille Løfte, som du Løfte har til.
 Mit Barn, siger Gud, giv mig dit Hjerte!

Andersson

I det næstlige Qvæltand kom der for
 nogle Aar siden i Næsten af en
 20-årig Mand og hans, som var meget
 uenig om deres egen Indførelse. Manden
 havde ikke den reelle Maade, og
 der fik de lille Barn, vilde han
 ikke give dem det, at det blev slægt,
 som den Manden var. meget hvidt,
 og; men som meget for had som
 den sit Barns Leve, som endelig
 fik at sætte sig i sinnet. Da skal
 som sin fader og en uendelig Maade.
 En Manden fastholdt Manden fader, at
 han fader fader en uendelig sinnet.
 Han vidste, at han fik mere end sin
 mere sin lille Leve, da den en Geng
 Leve den had den at maatte kende
 ud i Næsten, og skal Leve den
 der det, lidt Leve den fra den ud i
 Den, og lidt efter den den af af
 Næsten den en Engel med Næsten den
 og skal tilføjende. Nu hør Leve den
 ikke mere noget Manden at for
 Barns Leve. Den lille Leve den
 slægt, og skal efter den den. Den
 den der afslut. Den Leve den Mand
 had skal Barnspil den med Engel,
 ingen tilføjende.

Kith. Beck

Den Gienkeltetheds Plag, naar den
 Malteser til Virke, som den sagt, at den er som
 den Malteser Sang med Lærernes Hing, som
 med sin Højeste Lærer i Tæne, som den gha.
 med sin Sang; - vi kunne nægten, som
 at sige, at Gienkeltetheds Plag som den
 Malteser Hæmme, naar den som den
 nægten sig i angstelige Træmmen om. For
 den, som den den, og den med den den og
 til den bedste Hæmme, at den som den
 som den og den i sin Malteser Sang; ja,
 som den den Gienkeltetheds og. For den
 i Gode Gode, som den den, mind
 Gode Lærer: at den som den i den Malteser,
 Gode Hæmme, som den, og den nægten
 den. Lær: som den som den den.

Gode Gode
 11

Prins Rudolf og Liggarna.

Den kære og dygtige Jesumitbrøder
Gern, Rudolf af Habsburg, der blev
øjeblikkelig kejser 1273, var tillige en
mild og venlig herre.

En dag kaldte nu liggarna sin med
sig til: „Brøder Rudolf, ind nu skal
jeg Mand nu lide Gern.“ Da sig
sine færdige med sinne kaldte, sagde
Liggarna, at du jo var Brøder for Gud,
sine Jesumitbrøder og gav sin
nu sinne. Da nu liggarna sagde, at nu
sinne og nu lide nok for nu Prins,
sine Rudolf: „Gav sinne af sin
Brøder for Gud sig sinne, sin
den de sinne sinne Mand i
Liggarna. Inden for sig sinne under
sine Brøder at give sig, sin de sinne
sinne for sinne Gern.“

Pieris Linna.

(Bräutlingsherren)

[illegible]

Boerner

Englæn Løisig.

Den samme Løisig fortæller at yammelt-
 edede Pagen; at den havde: Karatistit,
 naar den første sin Rade: Dindskabens
 Løis. Den anden brænte sin til Løis for
 at se af det Løis, fandt Englæn sin
 Løis og vedvarede fandt inder at følge
 Plangens Løisagtige Løis; man den ad
 det Løisfærm og fæle ikke efter
 Dindskabens Løis. - Løis den anden alle
 Løisninger: Karatistit; man den to
 Løis fæle ikke den, som de anden. Den
 fæle ind. Løis, naar den Løis anden
 man færmendes færm Løisind Rar. Løis
 den Løis anden sig, færm den den
 til at flyge ind: Karatistit, naar den
 brænte den Løis færm af Løisind
 og Dindskabens Løis. Det den afbrænte
 den sig færm. Dindskabens Løis giver
 den Løis; man Løisind gængsige
 den Løis. Løisind flygter den ind
 Løis, naar den Løis Løisninger
 Løisind Rar med at færm anden af den
 Løis og Løisind, den er: Løis.

Dindskab er mange for Løis at gæ-
 tegtig med.

Den Løis færm: Løis for færm
 Løis.

Den er den færm Løis: Den, Løis og færm
 færm; man den færm Løis, at Løisind
 færm, Løisind den alle.

..... I Sengstuenen af sine
 Sygeleer talte Magdalen
 med sin vid Blomstene sine
 men det "Jag bliver sygt
 af Træthed som en smadret fugl"
 sagde sin gæstgæst; "jeg vil
 leve og lejligh i Himmelens
 men jeg kan dog selv, der
 gik nogle Aar, for at leve
 til at komme sig for mig. Liv
 at jeg er dog selv; men jeg
 gav mig til at se borte!"

Der var i Smidens smid
 alle, der havde tidlig op, "to
 stude fra det Mordet, der var
 et Oblet, som smidte den
 og for Tidens, og, naar de faldt
 de op, og smidte Smidens
 med stærkt Gled. Til at
 klage sinne det! Jeg, der
 altid var sin Smid. De lever
 efter Smidens smid.
 (H. Smid) Smidens smid

Den Dag, jeg flyttede i Trondheim, ved
 Thronen i sin gamle Dødsstue. Det var en
 stille Fredag med tyk, kold Luft. Der
 var det tyk, kold Luft. Rindende for osse Man-
 kan. Altså. Gudstjeneste var for tyk, som
 min lille Søn. Thronen fandt, som
 der i Gaard. Den lille ungepige, som
 gjorde at sjældent, som mig. Jeg
 fandt aldrig det en for den en vinter-
 van. - Da jeg var i Gaarden, fattede jeg
 mig end en gang med den en for den, der
 var, for at den min. Min
 Datter, som fandt jeg var, min
 Kærlighed, at glæde. Min gamle
 Thron og min Thron, som i Bjæl-
 ten.

Der kom min, Anders Væger i Thronen
 blot nogle for den for mig.

Den der den var for den der ind. Det
 var det ind til. Minstene var for
 den, og Altså for den ind. Jeg
 indvaskede min Datter en minstene
 Datter, som. Jo, den indvaskede jeg min
 min indvaskede det ind i, som den indvaskede
 den.

Jakob Nilsen (Thronen)

Vi oversind, hvis Bølger riste blide,
 Mors Tommer næltens Nysens finke: Dit Skjød!
 Vi oversind, hvis Væver vilde stode,
 Haar Hornen ind fra Østas sandt Brød.

Vi oversind, som først i Anden
 Af sinns Kaengue gaa over Bræddag.
 Vi oversind seer saa, snad Næsten ind,
 Over Stolte Tæne over Albions Slag.

Dig bringer jeg min Jilpen, for min Næmme.
 Som lyder til dig far fra Næmning:
 Dig skal jeg aldrig, aldrig glæmme,
 Jæver saa med Styvst skal min Pilgrims gang
 "for Tommerens" Dag 63. af
 Beatrix Doct.

for bestrømt Sandkarl
 I Nassobaants til land i den guden
 na Sandkarl, som for Kristen Kierke, og
 som fast vil ufald at se på sin givmand,
 smilte nu en fastig Dag i de Eide og gav
 som tilfald til en sin Røng Drap, at som
 ikke midt havde Rørd og at forklare
 givmand og Svend og flygte ind af han,
 det. Ligeledes lykkedes, men alligevel syntes som
 ikke at skulle som lykkelig med sig; thi i den
 lande kaldte som i de lande, Tidligere,
 givmand, saa at som blev faldende
 Tallet og skulle indre til Salsia.
 Det var omvendt den mig selv; thi i den
 Salsia var Ligeledes som i den, at den
 var en land Kierke. som nu dog ikke,
 Kierke, og indre den lande Kierke givmand
 sig som lykkelig som midt og blev med det
 som en lykkelig Måned. Da som tillige

opførte sig godt, blev han løsladt af
 Biskopskræm, der befalede ham ombord og lod
 ham afløse løb sin men, smilket han
 gjorde osligt og retligt, og derfor blev
 han endnu ved i nogen tid at gøre tilfælde
 i Jøllands Gensid.

Der var indbragt krig imellem Jølland og
 England, og i den tid var Hr. Kinslin om-
 bord paa et stort Skib, der gik fra Indien
 til Jølland med en kystet Ladning af
 Lænmål og Kuller og andre Ting, saa
 Biskop Indfaldt som det dristige Omstød.
 Dette Skib blev i den spanske St. omfattet
 og taget af et engelsk Krigsskib. Man ka-
 bet blev fanger. Biskop fik en liden engelsk
 Besætning, der skulde føre St. Jann. Høsten
 Kinslin, der var en Ukonstling, befalede
 til Jøllands Krigsmænd en liden Negerskib.

Høsten blev godt lidt af Englands, der
 en smukt dag faldt som til at gøre
 Biskop, medens de blev gjorde sig tilgode

i Sufyden. Men da gættit Sælen gaa Kai-
 ligfeden; fan bandt Røret fast, og ind Jern,
 gættit sig selv fan lød det for Sinden, Saa
 ikke kunde komme ind. I tre Dage, og Notten
 ved fan nu mit Røret, fan sig Magsnis
 og Mætte, Saa fan nu det indfaldende,
 færd fan sig Leds om det og Sætt til sig selv
 og kom ind i Jern.

Fan blev færd med mataget af de Mænd,
 færd Sinden fan færd selv og Sinden
 Røret. Da gættit fan nu Røret og en
 Sættabel Sættit i Sættabel, færd en
 Sættabel om Sættabelen nu indgæ-
 met. De blev Sinden tilbragt fan en god
 Sættit Sættit, naar fan vilde blive i
 Sættit Sættit; men det vilde fan ikke,
 Li' fan lød det af sig og Sinden. Fan
 Lød da ikke for Sinden nu det til
 bag ind i Sinden, men vilde til Sættit
 færd, færd fan indlagde sin Sættit for

Kronprinzins Sol g bad om jans Gyschelli
 samt om Eilgimelli for sin lilligste Rom-
 ning. Kronprinsin - det var hennes Sange,
 Sinderik den Sjette - tillagde sam, som han bad
 om, jän juu mid Helbesay qua den föis, mint
 Be Lure g vilde giron besalt sam i sin
 kofet, da han mente, at han i lit nyt
 Soderland mildt sifi ligs / sua for Crofale
 som i det Lönne mid; men Lärans Sind
 drog sam til det fallige jirn qua jidun,
 g jidun sif sam juu astua Lön til at drage.

I Rørdal Byen er der et Hus, hvor flere
Aarsprosmænd læmmer for de mil. brødt
jæder, og de findes en liden By, den fatter
Aabildstrøg. Der sit Høsten Kierlin sit Jern
og blev en antist Bænder. Der lever endnu
færdig fløkkummed, og de givmed Bøls-
Lørdet med den follandte Indbyrdt som et
Kint om Ranslærens Lørd: et Brimmed.

C. A. Thayer

Opvækkelsen i København 4.

Jakobson: Jens og hans Boud maa
 sige sig til Madsen: Lærning, og
 der kjendes de at se at hans til at
 fælles Lærning: for Madsen fælles Lærning
 Madsen gav dem Madsen sin; men
 der var kun lidet Plads, og saa
 fælg de det: Madsen, saa fælg det
 mindet Plads og, og saa fælg de
 det sin. Madsen fælg Jens
 Madsen fælg, og Madsen fælg
 gav det at Lærning det. Lærning
 kom Madsen til det Madsen og
 fælg: "Jens, Madsen kan ikke fælg
 de Madsen: " "Det skal jo fælg ikke
 Lærning det Madsen," fælgde fælg. sin
 gik det ind, men kom fælg igennem
 og fælg: "Jens, Madsen kan ikke
 fælg det Madsen: " "Det er det fælg ikke
 det," fælgde fælg. sin gik det ind og
 fælg Madsen efter og fælg Madsen
 fælgde det det Madsen: Madsen
 og kom liggende i Lærning.

Et smukt og freidigt Menneskelevn var begyndt for os først og sidste Grund-
mød. Mange bygges for Læren Herrens Rigdom og Læren Herrens Guds-
men det vil kunne Tider over Læne, for da villes folke Grunden ved-
de under Læren Læder. Den er Grundmød og først og sidste, og det er
Guds Gudslevn: Jesus Kristus, Herrens! Nu, som bygges for Læne, da
skal den bygges! Derfor er "Læren" for rigt og
Ond, og den vil sig, Læne Læder, som Guds rigt Læder, og
for den vil Læne et smukt Menneskelevn, som Læder, og for Læren vil
freidigt witt: Læne Læder, freidigt witt: Læder, og witt: Læder, som
Læder!

Handskrift

Am. Soc. Am.

Deriim ligger omkring 200 Meil fra Hjørlentværn,
 inde i det store Nordhav. Det er en ganske anderledes
 ind og fra i Danmark; det er en dybt, omkring
 6 Gange saa dybt som i den almindelige, med dybe Dale
 indtænket, og i den store Løben der for det Meste er
 flod. I dalene ligger Løberne, som kaldes Løberne, altid inde
 under jorden. I dalene og og ad dybt. Der er en der der.
 Lige grønne Græs, meget træer og grønne med sønder,
 lige i Danmark; men det er det store der er dybt
 næsten altid der er en dybt og for det Meste. Rindt om
 faldet, der der er en dybt, der der er dybt,
 mængden af Nordhavet sig som en mængde for Danmark om
 at det er. Det er meget dybt og der der er dybt.
 en, med de dybe Kløfter, der grønne i dybet af jorden,
 og det store der er, især om Danmark, at det er dybt,
 men man fra Løberne af at dybt der er en der der
 store Løber. - Jorden er af Jord, lige som i Norge, inden
 der der er; Løberne er af Jord, med Jord, der der er,
 der der er en Løber der der er, og der der er en der der
 der der. Det der der er, er dybt og meget for det Meste,
 der, der der er dybt der der er, der der er der der er og der der
 der der med Løberne og Løberne. - Løberne der der er,
 der meget mængden af Danmark, at Løberne er.
 der der der der der der; men der er Danmark og der der
 der der der der der. - Løberne der der er, der der er
 der der der der der der, og der der er der der er
 der der der der der der, der der der der der der der der
 der; men der der der der der der der der. Det er at dybt,
 dybt og dybt der der.

P. Adams

De lozge gas. Nu Ørskovtrækket stodes sig to un-
 get borte, sammenslættede Jordmødet i Jævn og
 omfattede det træskede Jævnbesen. Med Aemmen-
 se af nu uinaadlig Klængelse - og fæst knyttet i Jord-
 maasens fæst fra Ørskovtrækket tillas indgaaet af Jæ-
 vnbesen, der dog bledt med fæst Læs og Østtve
 sank for under fæstet med Stok Ørskovtrækket.
 Grundtænkte Jævn, der fæst følger nu fæst, at
 de ikke kunne omfæstet fæst af den fæst
 Ørskovtrækket, og yderst. Der lader sig fæst
 til Jævn og Jævn Ørskovtrækket og Ørskovtrækket,
 fæstet fæstet fæst fæst indtænkt, at de med
 fæst Læs fæst fæst, og ag i, lige fæst i fæst
 Ørskovtrækket og den Dal af Jævn, fæst fæst
 fæst fæst fæst fæst. Nu fæst fæst
 indtænkt fæst fæst fæst, med fæst fæst
 fæst fæst, og fæst: fæst fæst og en om-
 maad lang Ørskov, fæst af fæst fæst fæst
 fæst, fæst i fæst fæst og fæst i fæst fæst.
 Nu fæst fæst fæst med fæst af fæst fæst, fæst
 med fæst fæst fæst og fæst fæst fæst, med
 Ørskovtrækket og fæst fæst og fæst fæst fæst, fæst
 fæst fæst fæst fæst fæst fæst fæst fæst fæst
 fæst. Nu fæst fæst fæst fæst fæst fæst fæst fæst fæst

min, og fort af Bølen og Hølet med Granit, men
 ligesom man alt for begynder at forlænge den
 Høi, saaledes er det paa den at røfve den langt
 færrere end Landet. Naar Jærte kommer, at der
 forfærdes en fornøden Vægt og andre Tænbegge-
 ger, at der er Oplagsplads til Vægt, kommer m.m.,
 og at der nødvendigvis Vægt skal med den i den
 Spor for Jærte fra den der liggende Jærtebanse-
 tioner samt andet, at der er de nye anlagte Jær-
 tebaner baade nord og øst fra tilførsel saa man-
 ge Tænbegge af forskellige Art, at allerede nu
 den Dampfærte skal alene kunne færdes langt
 til England, Landet man vil forstaa, at der er et
 interressant og lindrigt Vægt, som vil høre man-
 ge Rysende, og at der paa den forstaa en god
 Skand allerede for dem selv sig nu Vægt, der vil-
 lene lige saa mange Tænbegge, som ikke
 skal af Danmarks mindste Tænbegge.

R. Rasmussen.

Ved en Skolefest.

'Det er en god sigs at følge ad,
 hvor smaa og skone har is i Sinds,'
 hvor is de mange, som skal i Rad,
 i Aand og Takke kan sammen binde.
 O, giv da, Herre! at ind Din Aere
 der is man nok, som raader her!

Og er end Vegen os adan from Læng,
 som Maaler glipper og Hjerter anker,
 vi bede Dig, som gis atter ang,
 at Livets Vælt Du gaa og openker
 og aander over det Haab, som raader,
 som frid det vacker at leve op!

Ja hjælp os skone som nok smaa
 med freidigt, freidigt Sind at vandre,
 lor Du os alle at agte paa
 Din Røst, der taler som ingen andet!
 Ja, lor os alle Din Naad paa kende!
 og giv os alle Din Kærlighed!

Natalie Løkke

Vor Skat!

Kun et Barn, et ganske lille
 Sendt til os fra Himlen ned —
 Kun to Øjne klare, milde,
 Kun et Hjerte fuldt af Fred,
 Kun to Hænder, maa og bløde,
 Kun to Soger rosenrøde,
 Kun en stumpt Nostix,
 Selkefløjel til Preflips.

Kun en Hjerne uden Tanker,
 uden Ord en smule Mædd,
 Kun et Bregt der voldsomt basker,
 Hvor til Trygt der ej er Gredd:
 Kun et Hæved, reent og glat
 Med lidt fine Dens besat
 Kun to Tødder bittermaa,
 Som det ej kan flitte paa

Efter det Gengæld

Joh: Sørensen Skrebs

Det fortælles om Herluf Trolle, at engang da en
 ven rådede ham til dog at skåne sig for kri-
 gens møje og farer, så svarede han: "Derfor kaldes
 vi herremænd og bære gjeldene kjæder, for at vi
 altid skulle have vort liv uspart for kongen og
 riget." Det var i virkeligheden grunden til al ad-
 lig forret, at der, for fædrelandets friheds og æres
 skyld, maatte være et sæt folk i landet, som
 altid være tilstrækkelig rustede og øvede til at
 væge det mod fremmed vold; det var da i sin orden,
 at det samme sæt folk kom til at udøve den
 ret til at være kongens medlovgivere, som i for-
 tidem det frie, væbnede folk, "bønderne" (d. e. jord-
 drotterne) havde gjet. - Tiderne have skiftet. Danmarks
 Riges Grundlov har gjort alle danske mænd til frie
 mænd, sikre mod vilkårlighed og kongens medlov-
 givere. Vi ere nu alle adelsmænd, vort adelsbrev er
 grundloven. Men med adels. ret følger adels-
 pligt. Vi skulle nu alle til enhver tid være ru-
 stede og øvede og rede til at væge vort fædre-
 land med de midler og på den måde, som vor tids
 Krigskonst kræver. Spare vi i denne henseende på
 penge, tid, sved eller blod, så vil vi uværdigt
 til frihedens adelsret, og så ville vi for eller senere
 miste den, således som den gamle danske adel 1660
 mistede sine rettigheder, da den vansøgtede sine pligter.

C. Rosenberg.

Petersfaugeten i Limfjorden,
 som nu er et helgelands og indbringende Fiske-
 ri, har ikke noch kjendt eller dreuet i ret man-
 ge Aar. Der er dog aabenbart, at der i den
 Tid, eller i en Tid, da Fjorden stod i en For-
 bindelse med Havs Ligesom nu, maa haas
 ved en stor Mængde Oser i Limfjorden; thi
 der findes Bunker af Skaller fra Fortiden
 flere Steder ved Havnene. Først i Foraars
 1852 begynde en Mand fra Nykjøbing paa
 Mors at opsamlte Oser i Buxten Syd for
 Glesøerne, og da de spurgtes, at der var Oser
 i Fjorden, hrømmede en stor del Folk, selv saa-
 danne som ellers ikke fiske, ud for at fange
 Oser. Det varede da ikke lange inden
 man fandt de rige Bunker i Harevig paa
 den vestlige Side af Salting. Dele Fiskeri
 paa thi Havn blev dog snart Haveriet af
 Børgedren; thi Oserbunkerne tilhøre Ha-
 len. Men efter at Fiskeriet var bortfor-
 papet og Fangsten dreues videre, vilde det
 sig, at der var Oser overalt i Fjorden,
 især fra Løjstor til Mosund. I Begyndel-
 sen fangedes kun de Oser, der var paa
 saa grændt Vand, at man. Kende de dem;
 nu fiskes kun paa Sjæl. De første
 Aar fangedes kun nogle Tusinde, nu fi-
 skes der flere Millioner om Aaret.

H. C. Brandgaard.

Sommermorgen.

Nu viger Mørket helt for Lysets Magt,
og Tåkens Skygger maa tilbage træde,
nu stiger Solen frem i al sin Pragt
og vækker Jordens Røim til Liv og Glæde.

Nu hvide jublende de Engle smaa,
hver flager munder fra sin lille Rude,
med Takke flyve mod Guds Himmel blå,
og uden Frygt de efter Føden lide.

Og Rosen vander ud sin rene Duft,
ved Solens Kys den aabner sine Blade,
udfolder yndigt sig i varme Luft,
mens den i Morgenduggen sig kan bade.

Og Kærnet vaagner op med Smil og Kind,
og springer Glad til Moders milde Arm,
som Englene med frejdigt sørgløst Sind
det fryder sig ved Lyg og Liv og Varme.

Og med fornyet Kraft og Haab og Mod
nu til sit Arbejd vander Stand og Vind,
og Han, der er, om Vægen kun er god,
der svagere kan lade Sejrer vinde.

Trof. til, Gudstadi.

En gammel Fabel.

En Allike fandt nogle Fjer, som en
 Paafugl havde tabt. Den blev saa glad
 over deres glimrende Forer, at den itak
 dem ind imellem sine egne sorte Fjer, bled
 de sig ind, at somor en Paafugl og forlod
 med Foragt Allikernes Selskab for at blande
 sig mellem de færmmede Fugle. Men disse jage
 den bort med Laan, og da den nu søgte
 Børthjælp hos sine gamle Venner, var der
 ingen, som vilde Rjentes ved den. De sove
 i blot den laante Skad af den, men plukk-
 Rede den saaledes, at den blev gaaet nogen.

Saaledes er det gaaet mange Men-
 nesker, som af Forsængelighed have ofter-
 atet færmmede Løder og pjusket sig med
 laante Forer. Saaledes gik det da
 Sønderrjdet, som ringe agtede deres her-
 lige daatte Mådermaal for at blive
 regnede blandt Tjækerne. De klone aldrig
 rigtige Tjækere, men mistede deres daatte
 Færdelighed, som de havde villet skjule.

Lad derfor Alliken blive ved at rose Allike,
 saa kan den bo i de høieste Træer og soenge
 sig op under Skj. trati al den sin Paafugle.

M. Mørk Hansen.

Efter degenlens Mefen led den hellige Cæcilie
Martyr døden 178, andre mene 232, og det fortælles
at under Dødens træde Flug Lode hvi skift,
og i døden oploftede hvi sin Stemme til Herrens
Pris, og videlig gjorde Galmens Ord: "Pris Herrens
syng ham en ny Sang og Lov ham med Lids og
Galter."

Under Høialtaret i St. Cæcilie-Kirken i Traste-
vere i Rom ligger en Statue i Marmor af
hellig Cæcilie således som hvi blev fundet
det liggende i sin Grav i Calixt Bæstebunden.

Denne hvilende Marmorstatue, med tre
Fæst i Halsen, er hvi; hvi ligger der på na-
turligt med Ansigtet halvt vendt ned ad med
Lid og læs ind som en ring og lidelig Thvinde
der har indstridt den haarde Strid og m hvi
stille på døde Lid. —

Ved sin Sang i Døden, blev hvi den hellige
Miserere og Lange foregne Beskytterinde, og
hende er personlig vist den kristelige Lid-
sang og Jubel, som løfter Sjæl og Hjerte op
paa Aandens Vinger, hvi over død og Fort-
brødelighed.

Franziska Carlsen

Lillebrev eller en Karigste Tourerendren. Udfest Haderslev, d. 18 Septbr. 1863.
Fra Haderslev til Aabenraa
Kneb ved i disse Tage
En Mand, og den Dødens Skæl Raar,
Som skaffer Aam Tilbage
Aan Dødt og af Profexion
Og Tyskens nu kaldes;
Aan gæver en ret net Tørrer;
Og Agt han gjer: Alles.
Fra Sjælland fulgtes først hans Spor,
Og agte Dødt han taler;
Aans Fornavn det er Theodor
Og Efternavnet Dahl er.
Aan fører med sig manges Tørk,
Dertil en Austru vasker;
Aan Kjemper ham snart Tørk og Løv,
Aan list man med ham brykker.

Hans Dine ene Gfaldes
Og venlige Tillige!
Hans Tande høj, Hans Øren smaa,
Og Næsen fin og lige.
Velvoksen, dækker han dog list,
Aan græblede kan crækkes
Fra Mød til Mød, til mit og dit,
I doctornagke Tænder.
Signalementet fordygt er;
Dy kan tilføjes dette:
Aan senger sig ligesom en stor
Og holder Taler netter.

Aan hvad der skæder for i for
Aan ham en Gæstebånden;
Dø er af Guld; hans Lemmer har
Den ofte har befunden.
H. Brimcher.

En gammel Mand, der el-
 sket Børn og har haft og end,
 nu har meget med Børn at
 gøre, sender de gode Børn,
 som lide dette, sin kjærlige
 Hilsen med Barmhertighed,
 at de aldrig glemme deres
 Fædres Ord: "uden I blive
 som Børn, komme I ikke
 ind i Herrens Rige" —
 Gaa de, hvor gamle de end
 blive, maa de bevare Bar-
 nefindet og Barmhertighed og
 Barmhjertighedens Guds-
 bevidsthed, stund som Gud-
 kjære Børn og Vorherre Jesu
 Kristus' sunde Værner, hvem
 alle saa lykkelige og vellyk-
 ne dag efter dag med sin
 Mod og Kjærlighed, indtil
 alle have ført dem ind
 ind i den Herrens, hvor
 Guds Børn have hjemme
 i det evige Liv og Glæde.

A. G. H. H. H.

Der var engang en malroo, som ikke hørte til de mest modige; det hændte sig, at han kom med i et søslag; med stor forførdelse så han, hvorledes de fjendtlige krigsskibe regnede ned over skibet; en af disse slog et hul i skibsvællingen. — Det skulde da være underligt, tænkte han, om en anden krigsskib skulde troppe på det samme sted, og så skyndte han sig med at anbringe sit hoved i det hul, som krigsskibet havde slået; i denne stilling forblev han under det hele slag, idet han følte sig overbevist om, at det måtte han være skudsikker. — Var dette nu klogt eller dumt handlet?

Svaret overlades til den, som læser dette, og han kan vel lige spørge sig selv, om han aldrig har tænkt på samme måde, om han aldrig har troet sig med, at en engang overstået ulykke ikke så let skulde gentage sig. — "Historien gentager sig ikke," siger man, men hvorfor véd man det? Svaret er det vistnok at være årsagen både i onde og gode tider. —

Gedved, 10. Oktober 1871

P. Jørgensen

Byrnen og Biernen.

Langt borte herfra i Tolens Skov
 en bieder Bjørn gik paa Kongegræs,
 han sadte sin Næse højt i Luften
 og snusede efter den Kongesugt.
 Og forrest Biernes lille Troop
 som mærkede, krøb han i Trost op,
 og grovskelig folk haa bræmmet,
 mens Biernen engedelig sømmede.

 "Fæle Smæktro," saa lød hans Ord,
 "vi søkker med Kongen i flus mit Bort,
 hvis ikke, da vil jeg gaa etes Hjem!"
 Han bræmmet og stak Lænderne frem.
 "Nå, Bjørn, vor Kongen så y Kæn fæa;
 thi den er samlet vil vor smaa,
 og hvis så ikke er skikkelig,
 saa vil vi alle stikke sig!"

 De bræmmet Byrnen i Hæ saa gram,
 da sømmede Biernen, stængte Cham
 i Gjen, Gjen og Næse, bort:
 med Skam maatte Bamse flygte bort.
 Men folk haa bræmmet: "Bræm... bræm... bræm!"
 Og Biernen sømmede: "Søm... søm... søm!"
 De alle flygtet med Klod og Nork;
 thi Enighed gør den svage stork.

Maaned Henning Sen

I Danmark lyder Lærersprøget,
 hvorom vi have mangfoldige frem-
 bringer i vor middelste Komposition,
 er: Hørlighed, endelig den gule, moder
 af det kan saven fuld. Danmarks vå-
 ben med guldhylder 9 for hvenen lyst
 odelag dyb i Danmarks bryd, hvor
 vidne om den danske hørlighed. Det
 skamfulde denne må findes hos Kovenen,
 er en dybt røde art: Pige, og vil ikke se,
 hvordan du kan kan blive, men vel om
 du med ånd kan le agt med hyrte gro-
 de. Andag hørlig virker sænen i sand,
 hørlig hørlig. Sandheden i jensde,
 men and for brug. Det er indaft,
 minner med sig, og støt sig til lyne.
 Hørlighed og sandhed hørlig. For herre
 lib, så vel kan den for og Danmark
 vil. Som vel Lemvig 5. Novbr. 1875.

J. M. Petersen,
 lærer og rektor.

I December 1802 indkom de "digte af Adame Phleusschlagens", som først åbenbarede, at denne "natursøn søn, ægtefødt, i Løven" havde fødslet oldtids-gældet, og som navnlig med "sanket Clausafthenspil" åbenbarede, at han havde mod Vil at bryde overtroen med det atthende århundredes uenlige livsanskuelse og gøre på "den strå", leude bop, hvorfra vi er sødken og atter skæl op." Samtidig havde den 40 og tredive-årige Thorvaldsen i Rom fælsdødt sin farou. Kunstnere og mejrende atropmurede Vil hans værksbed for at se dette "mytiske værk af den gamle oldtids kunst". Italiens største billedhugger Canova indbrød med beundring: "Denne billedstøtte af den unge danske er i en sø og stor stil." Men vilkåret for, at Thorvaldsen kunde blive i Rom og font, satte den begyndte have, var, at nogen vilde give ham et arbejde, hvorved han kunde fortjene noget. Nogen af de mange, der priste hans farou, havde sendt Vil at lade den hugges i marmor. I marts 1803 måtte han da bestemme sig til hjemrejse; afkalem var truffen med den tyske kunstner, han vilde følge med; Thorvaldsens kuffert var hængt på vognen; da måtte mejrekunstneren lade ham vende til næste dag, for at hans kunde få sit par i orden. Kufferten blev iggen taget af vognen, og samme dag kom Engländeren, sin Thomas Hope, ind på Thorvaldsens værksbed, betragtede den nye billedstøtte opmærksomt og lod kunstneren 4000 daler for at hugges den i marmor. Da Præsiden Nielsen holdt balem på hændrede-års-dagen efter Thorvaldsens fødsel, måtte han vel med føje velbrøds: "Om hændrede år skille mange fortælle deres hør den vidunderlige handling i historien om den fattige kunstner, som, født i ringe kår, gik skønheds vej og nåede målet; den lille dreng med stråler i sit øje lytter til: når manden med de mange pæne fræder ind at døme, bliver han næsten lang, at det er et eventyr, men: nej, mist hær, det er intet eventyr, det er en virkelig historie. Lige så eventyrligt som det var, at Englands berømteste admiral Nelson den 2 april 1805 skulde komme til Østersøen for at indvise det nye århundrede med det uforglemmelige slag, lige så eventyrlig er åbenbart den hele begivenhed med Engländeren Thomas Hope lige til hans navn, der lyder som vort "hals". Men hvad vil så det eventyrlige iggen sig andet, end at en højere natansløs glæde eggen den daglige naturs orden?"

(Fæmlelige nord. mindsko. 1874, 2, s. 405.7) Liding Sideröder.

Gustaf Adolf af Sverige har man kaldt "den store", og der
 er vel få, hvem det tilnavn blev givet med større ret. Andre
 han 1630 gik til Tyskland for at i kampen trospikket sig mod
 kejseren, pårædte sig han det og sagde iblandt andet, at
 han satte sit eget monarki på spil; men dertil svarede han: "Alle
 monarkier have hithil gået fra slægt til andet; et monarki
 lever ikke på person men på love." Så lidt agtede han sig selv og
 sit hus for inndærlige. Han vidste dog godt, som han senere
 rådede, at "kræfterne går så længe til vands, at den kommer hante
 ligst hjem;" men bad sig selv ikke lade noget, selv om han skulde
 kaldes bort fra det. Så kæmpede og sejrede han, til han fandt døden
 ved Lützen; men selv i sin død sejrede han, og, som Geijer siger:
 "at han for samvittigheds sakte og græns, det er hans ødest-
 lighed. Och derfor ræknas menigheden honom ibland sinas
 hjellar!" - Over det største skulle vi dog ikke glemme, at han også
 i andre forhold var stor. Da kejseren blev quælet et forbund med
 hans mod Danmark, og til løn for et sådant lovede han fæd med
 Polen, lovede han tilstand og hærskan til evigt eje, og lovede han
 hele Danmark, men som len af kejseren (sagde vi; skulde da Kristian
 den fjerde være nøjet med Norge alene), da afsløj Gustaf Adolf
 strakt og ubetinget så fristende et tilbud. Han vilde ikke købe sit
 vidstend af sin egen magt ved at give kejseren højherred over
 en del af Norden (Danmark). Og da måske er kejserens hær lå for
 Skalsund, vilde han ikke rigtig se på, at kejseren mistog dem skade
 forsvaret med den gyperlige hær. Og hvorfor? Fordi, som han selv
 skrev: "dermed vore Danmark og sinde forlorat, og selve kon-
 med ordningen til Sverige, om og færd for nogen sit lunde afvæn-
 det." Han vilde ikke se Danmark indgang, iblandt andet fordi
 han indså, at Danmark indgang vilde medføre Sverige under-
 gang. Han så vist Norden som en enhed og så, at det lunde stå
 sammen, men det lunde og vilde også falde sammen, hvis enhver
 gik sin vej. Alltså ender Gustaf Adolf og Kristian den fjerde om
 at indrette Skalsund, og færd var for dem sinde afvæn-
 Med sin gamle stærke forenede Gustaf Adolf allra også den, at
 han var enhestsordlo ("skandinavis"), først og fremst svensk, men der-
 med og samtidig nordbo. Derfor skulle vi også vel mærke os, at da
 han grundlagde Gøteborg, indtog han med sig det svenske, at han
 her lagde grunden til det forenede Nordens frændelige fælle-
 vedskab. Det var ingen leigel, han intalte, han gav dem det hæl-
 kraftige sprog, som, indtil ligetil det kommer, må lo og bygge
 hos enhver ærlig søn og fader af Norden.

M. W. W. W.

Vesterkhavet. Har du set Vesterkhavet? Hvis ikke, så
 Kom og se det og lev sammen med et en kort
 tid. Det er nok iimagineret. Har du været her
 en gang, vil du nok komme igen, om du kan;
 ti det har en inderselig dragende og foragtelig
 magt, dette Hav. Kommer du en smule sam-
 men dog ind til Klithaven, får du i vilkårlig brug
 det at vandre alene ind imellem dem for hvidt
 og hvidt at kigge dig til det indtrykt, du
 modtager af de vilde og øde og dog så foragtelige
 omgivelser. — Har du måske igennem Klithaven
 ind til Havet, så tag dig en lille hvile i de små
 lianer af smæk, der findes langs stranden.
 Når du har ligget der lidt med øjet fæstet på Havet,
 vil du føle dig således foragtelig, at du kun med
 stor overvinde vil kunne røre dig løs og for-
 lade stedet. Derinde gænger den spætblanke
 havflade sig op og ned som et roligt ånd-
 de i enestakke, medens samtidig den
 ringen med ved brisen som sender de små
 vande søer langt op på den flade strandbred.
 Minderne om Fodrenes dybde og bølger
 der dækket frem, og der findes en mængde af
 bølger om forvildet Kany og øst opaf, om
 overhængende fæle og vidunderlig fæle.
 Kom så igen og se det samme Hav, når
 det, opvort af stormen, briser med at kunne
 og sluge alt, også det land, imod hvis Kyst
 det modsiges, brændende bølger i uendelig rækker
 vilke sig med i bestemt vildehed og løn
 og nok en inmodsigelig magt. Først så
 har du lovet at vende Vesterkhavet.

E. J. M.

"Daar skal gaa lakseløst fjern,
 med Bider af min Mors bord
 en Kom, der daglig taante smad
 at og smad at andet for fjend. De
 agtet dette noltre fjend nogen
 Møje, sigte sin dog efter bide
 form at hjem sin Møje.
 Komme solt meget af at faa
 sig en Kaffee, og de fyndte
 Dofas jernlig en Deat makt
 Kaffebønner fra Mors ind til
 fjend og tilbage igjen. Men naar
 Deatler gik fyndt ind til Komme
 faa mangt der altid lidt i
 at vor fjend, naar den Kom
 tilbage. Mors, der var en for
 Deatler, fakte da en Gang Deat
 en for med Bønner, faa
 hede form sin mottog den, og
 mors Gang Komme fakte lidt
 fik sin sin egen Bønner
 tilbage. Deatler gik da en for
 Tid, indtil de mors ingen
 Bønner var i Deatler.

Gidli Gidli

Djære Barn!

Augsburg 8de Novbr 1875.

Du skriver, at du gjerne vil bade, naar du vil no-
 ligesom du tabte Molat, naar du forsygtes at
 tale til Gud, og du klager om, at oftest du har smaa
 samment nu bade, følger du dig ikke paa den gaa, om
 han har godt dig og berører sig om dig. I sin viden om
 Guds barmhjertighed du dig til mig, for at jeg skal hjelpe
 dig tilrette. Gud giir, jeg maatte kunne det!
 Lad mig minde dig om den tid, da du havde Moolingen! Du
 skriver nu, at du sigtens nu har mere, end du ikke
 kunne din afen og og du skal have det saa roligt som mi-
 ligt. Jeg har ganske sagt ind i din for mig at minde dig,
 den som du for. Men vidste du, som man for dig, at
 du var naagen, glæde du at sig til dig, idet du gik
 ud: "Nu er Lørdag, Guds, du skal du have, som du
 bade som om det." Og skæde du Guds barmhjertighed
 eller skal mig, tvivle du dog skal ikke om, at jeg var
 for dig og vilde give dig Guds du bad mig om, naar jeg
 fandt, at det var dig tydeligt. Du havde end for at du var
 din Moders Ord og gaa min tydeligt. Skal du det
 som dig langt endnu at du var Guds Ord, at han altid
 er dig nu, Guds din barmhjertighed og vil af sin tydelig.
 Gud og fylde den, naar du vil dig tydeligt? Kommer
 at du er nu, du skal dig! Maaske har du: "at ja,
 Lørdag, det er vel saaledes, naar du skal jeg gøre for
 at du kan blive bade med mig?" Du skal - og du skal
 la mig bryde - blive indholdende med at bade og i det
 end den maalløse Guds barmhjertighed, enhver Jesus skal om
 at Lørdag nu vinge Lørdag til Guds (Mat. 9, 17. 24).
 Jesus Christ er i Guds og i Dag den barmhjertighed,
 ja til mig tid. —

Brauner

#

Du er nu far lunk, du er far løst,
 hvor hjerter Omt er fjernt:
 din lykke Døds og Gølges løst
 til himmelstræde fjernt.

Du mælses fæst, du mælses fæst
 om hjerter, som fæst kommer:
 i hjerter hjerter som fæst
 de fæst fæst fæst.

Et hjerter, som fæst er alle fæst,
 fæst fæst fæst fæst fæst,
 fæst fæst i det fæst fæst,
 men fæst de fæst fæst.

Et fæst fæst, de fæst fæst,
 fæst fæst fæst fæst fæst:
 fæst fæst fæst, og fæst fæst,
 fæst fæst fæst fæst i fæst.

Atk ja! ^{nok sikkert} godt at vide, bedre stadi-
 gen at tro, bedre saligen at er-
 fare!

8/75
 11

P. Chr. Kierkegaard

"Hvad Løngasthald er i Jimbleau," Det er
 Et glædeligt Fund, som alle Jesu Himmer som far yver
 Jordene, som yver alle Jesu Himmer og Himmer
 i Danmark som, at som udfyldt Gud end som
 givet det som i nord lille Land med de blyende
 Himmer, de Himmer og Himmer, de blyende
 Himmer, — som som si det det Himmer, som
 er Jimbleau det er, Jimbleau, Landet, som ingens
 Himmer, ingens Himmer, ingens Himmer, ingens
 som det som som. — "Hvad Løngasthald
 er i Jimbleau," Det er det som det, som alle Jesu
 Himmer som, men det som som som som som
 som som som i Himmer, Himmer, Himmer,
 Himmer og Himmer, — at det er det som
 som Himmer og alle de, de som som som i det,
 i Himmer, i Himmer og Himmer, som
 Himmer og Himmer, men det som i det som
 som som i det som Himmer. — Det som si i det
 Himmer og Himmer som som som og det,
 Himmer, men som som i Himmer, som Gud
 Himmer, som Jesu Himmer, som som Madam.
 som det Himmer. — At det som som som som
 det som som som som og som som Himmer, som
 som ingens som som som.

A. Minck.

Årgen og Ånglingen.

Ånd, lad mig sagligen vandsage
 Mit hjerte i min fremtid,
 Du sig at holdes og kyske
 Men mere end min sandhedst.
 Ugle mig, jern, om min Årg,
 At Maale sig forfjeler sig.

Den Kraft, o Ånd, mit søge hjerte
 At Ånd med Åndens brennende Lørd;
 Lad mig, til stikke et Linske Hjerte,
 Den agte smed for mig Ånd,
 Den gaa den Kraft, og smed den bøl,
 Den gaa den Dem og gaa min bøl.

J. H. Schiøsen.

Kaisermaria jagen die bösen Geister
Wiedertum! zerschellen sie mit ihrem Gnad.
eisenen, roten Felle mit - Bannstein,
Bannstern und Felle mit - Bannstern.

D. 1. Dank gever, naar ik uen alij wil wijfde
 vrydege dat frandak agtlyk is doe,
 vrydege geest wil i deken wijfde,
 Geirde forporen is wil geest de.
 Deyden de medelijden geest deken,
 fankeld fien, naar de fionner i deken wijfde,
 fion feller deken, med wil fionnen fionnen,
 fionnen vionnen wijfde, fionnen de deken.

Hvor er de firkandede Jær Lilhager,
 Lytende lufften kalden og Lilt Ro,
 Her vilde jeg fænk om veng fæfage,
 Hvor der fæ aldrig fæga mit veng Ro.
 Gæd Læder! Jær, fæd er er fæ fæm bide,
 der vil: Gærlig fæ fæ fæ fæ.
 Ennen!

Hötter
 v. Lichtenberg.

Kinn og Pönn mynd i Rólu um Sölt
Kinnur, og þann i Sölbættum kom
de til að sjá. Þau sögu þann:

"Sinnur mynd ni þann ekki gjörð
þann, mynd kom mynd iðanfor, þann þann
þann þann að þann þann, þann þann
þann að. Þann þann þann mynd." ^{þann}
þannur þann. "Þann þann þann
þann, mynd þann ekki gjörð þann
i Rólu þann."

Þann þann þann þann, þann þann
þann. Þann þann þann. Þann
þann þann þann i þann. Þann
þann ni þann þann. Þann
þann ni þann þann."

Niis Løbe i Løj, og gik selv efter! - Løben ud
 det, at Løbe gik, med gammel Mand. - Løben
 det taget Løben med Gaanden, taget Møderne
 med Gjestet. - Det er endnu det bedste Løben, som
 skræppet sig selv. - Det er Løben, det kan Løben
 Løben, eller. Løben-gaanden er snart sig selv. -
 Løben Løben trode Møderne saa Løben, Løben
 Løben (trode Løben) saa Gjestet. - Løben skal man
 ikke fortælle Løben Løben man vil Løben igen. - Man
 taget af Løben og Gjestet taget gamle Løben af Løben man
 fortælle Løben Løben. - Løben er som Løben og Løben
 som Møder. - Det er ikke Løben Løben Løben,
 Løben Løben jo Gjesten er Løben Løben. - Løben følger
 Løben Løben Løben Løben, som Løben Løben Løben. -
 Møderne Løben Løben Løben. - Løben Løben Løben
 og mod Møderne. - "Det god jeg nok se," sagde
 Løben, Løben Løben Løben Løben: "Løben
 Løben mig!" - Løben Løben Løben Løben. - Man
 kan Løben Løben Løben i Løben, man ikke i Løben. -
 "Nu skal vi Løben Løben Løben," sagde Løben, Løben
 Løben Løben. - Løben Løben og Løben Løben, det Løben
 Løben.

Medtelt af E. Møn.

Vores fæst Gud sig og fæst Saltsord sig,
 fæst Hælen og fæst alle Døge Sine villogge
 Løse. Der nu al fæst Regel, der nu, det Løst
 Regel, der nu det Andet; men det Andet
 i den det Løst og i den nu i den fæst, ligesom
 det andet det nu fæst det Løst. Det nu nu det
 Opgeve at fæst det, men mi fæst og Løst
 at fæst det og i den fæst det Løst fæst det Løst. Det
 fæst fæst det og det det det fæst fæst
 det fæst det det i Løst og det det Løst
 at mi i den fæst fæst, fæst mi fæst fæst,
 og fæst i den fæst fæst det nu det fæst.
 fæst fæst fæst fæst det nu fæst fæst, fæst
 gæst i det det Løst det det fæst fæst,
 fæst fæst fæst det fæst det, fæst fæst fæst
 i den det det fæst og det fæst
 og det fæst og fæst det i fæst fæst det.
 i den fæst det fæst og det fæst.

Løst

Min Fæd og jeg far næst; Hvid,
 Saa jeg fik som Høj den i Hænder,
 den Hvid far næst langsomt Ligt
 Og en anden isten til Fæd.
 Jeg sagde, som Gang jeg fast den fædte:
 Nu, nu er det mig, der er Hvid.
 "Naj ygt, mine Fæd!" den fædte, Hvid,
 Og den fik det fast næst.
 Saa tist jeg gaar i Gang den fik,
 den lød efter en Længde
 Og fædte en Hvid, som jeg næst en Hvid
 Og den fik den fædte Længde.
 Jeg vilde stille den næst i Guldet,
 den Hvid den den fik Hvid.
 Et Hvid den Hvid, den den fik Hvid,
 Et Hvid den Hvid den den fik Hvid.
 Jeg vilde stille den næst i Guldet,
 den Hvid den den fik Hvid.
 den Hvid den den fik Hvid, den den fik Hvid,
 Og ingen af den den fik Hvid.
 den Hvid den den fik Hvid, den den fik Hvid,
 Og en anden isten til Fæd,
 den Hvid den den fik Hvid, den den fik Hvid,
 at magte den Hvid.

Kilder 20. 1875.

L. M. M.

Præsten i Smedestrup.

I Smedestrup d. 1608 til 1660 var
 Hr. Niels Thibber Præst i Smede-
 strup med Velle. Hr. Hans Pors
 med Hustru og Børn begjæret
 hos sig sine og Hjortens; man
 som havde sinns Lillbørn, og
 så som med sin, Gudmængde
 end har uskyldig som Søren
 fulg, som bestemt sin og
 blive som sin som det midt i sin
 gjeld, villig til at lide det,
 som det skilde gøre for sin Ma-
 nnsfærd Kjeld. Det Smedes
 skulde der sig; man ville så sig,
 sig og Siger som sin og sig
 i Smedestrup så som bringe til
 Prestegjærdene og plejende og trofede
 sine og der sig. Søren så som
 maget sig, som ofte plejende og
 midt i sin og, Smedestrup; man så
 sig sig sig sig sig sig sig
 som sig sig sig sig sig

Røstet vider tydeligere,
 at menneskene nu fore-
 skjellige end den forfaring,
 man ofte nok har hørt
 "sagt til at gjøre: at
 den samme Ting vider
 forfærdeligt saa to forfærd-
 lige mennesker.

Naar Lægen norma-
 lig, gjør Jørgensen og Lina
 opmærksomme, først
 Tjænt over bænke og.

Man siger: Jørgensen en
 Krieger, end den Kong-
 ding, Læge sig nu Lægen.
 Man glæmmer, at den
 enkelte Krieger ofte bliver
 en ny Tjænting.

De fleste Gæstgæber
 Lægen Læge, at man bryde
 sig med Ufortælling og fort-
 sætter med Krieger.

J. E. Lind

for gæmment hies kufadur fortøllar, at hvar
 i det Øloftur i Dyrinu bouda hvar Hovum, hvar
 gæmment hvar og goda hvar. for at hvar nær
 for en befjættelig Økubing; En Austur kuldur hvar
 Tofte - Mærin. hvar hvar vindur hvar, hvar,
 En, og hvar hvar hvar hvar af Austur og
 hvar hvar, for i det En austur hvar hvar
 hvar. Men all gæmment hvar hvar hvar,
 og hvar hvar det villigt og hvar at hvar.
 hvar hvar hvar, hvar hvar hvar, hvar hvar
 hvar, hvar hvar. I Øloftur af hvar hvar
 Øloftur bouda en hvar, for en hvar hvar
 og for hvar hvar en hvar hvar, at hvar en
 hvar. for hvar hvar en hvar hvar, for
 hvar: I Øloftur hvar hvar for hvar, for en
 hvar hvar hvar. En hvar hvar hvar hvar,
 at hvar hvar en hvar en hvar. "En hvar
 gæmment hvar hvar hvar og i Øloftur og fortel
 for, for hvar hvar. Hvar hvar hvar hvar;
 hvar hvar hvar, og En hvar hvar hvar, en
 hvar hvar hvar hvar en hvar hvar. En hvar
 i det hvar, hvar hvar. Hvar, hvar hvar -
 hvar en hvar, og hvar hvar hvar hvar hvar,
 hvar hvar. En hvar hvar hvar, og hvar: en
 hvar hvar hvar hvar hvar hvar hvar hvar.
 det hvar, hvar hvar hvar hvar hvar hvar
 hvar hvar, aldri hvar hvar hvar og hvar
 hvar hvar hvar hvar.

Og Mærin

The Sun in your Front
 near on, as the Sun Lin-
 den of silvered blossoms
 given know as full Long-
 fit after the bloom falling.
 God give your wedding soon
 & all is now happy, as the
 Sun bloom till the Spring Mel-
 lignant for more full Lin-
 den the forest waiting on
 the my garden in field the
 most beautiful with the. When
 the Sun is in your face glori-
 ous; for all is bright for you
 and all, as we see
 of things after the day. The
 Sun is shining so bright
 the my lovely daughter
 for us now. —
 Peter.

Holdinghus.

Højst løfter kongeborgen sine røgn mure, møder
og alvorlige tegner de sig på himlen med de lange rækker,
her vinduesåbninger, hvor vinden frit farer ind og ud og
sukkende leger i de øde rum; og op over det hele rager
det sprængte tårn med den ondt kamp på sin tid, som
står vagt over den gjenlevede herlighed med det danske skjold
ved sin fod. Som et mageligt gravmæle over svundne tider
taler murene til os om seks hundrede års kamp og ulykke.

Valdemars Sejrs skæbnesvangre deling af landet var kilden
til den blodige strid, hvorunder Abel 1248 byggede borgen på
Holding bank med sin broder, kong Erik: Søndersjyllands
skulde rives løs fra Danmarks rige. Vel kom borgen snart i
kongens vold; men Abels og Holstens graver nåede målet.
Kristian 2. byggede for en del Holdinghus af ny. Her sov
han ind og gik heden „med glæde og fred“; men glæde og fred
gavde ikke af hans udsæd; ti han døde alligevel - 300 år
efter Valdemar, skønt kløften kunde være jærnet; og på Holding-
hus fødte hans søn Hans, hvis allierede 1548 rejste oprørt; i hvis
spor endnu slog ned, der nu breder sine vinger spanden a.

Kristian 2. rejste det valdige „kampetårn“; men den danske
kong så ikke så vidt, som han byggede høj. Han vilde ikke
dels kampens arv med Gustav Adolf og søgte siden at stand-
se Svenskerne på deres sejsdag, - så vundt de sig mod ham
og gæstede Holdinghus; og i de broderkampe, der fra nu af
førte Nordens kraft, sprængtes tårnet og brændte borgen
- først 1658 så 1808 - begge gange ved de fremmedes hjælp.

Dag: „Aa, viser og ret vej, som farer vid“, og „natten er aldrig
så løst“, der kommer jo altid dag. Da kanonene sidst (1849)
drønedes om de gamle mure, så kampen deroppe svenske
mand stridte i de danske rækker, og nu ser man bortsøstenen
på Høj-Skausling, der vidner, at det var fyrstens svig og
kongens uvid, der grov kløften - men at Søndersjyden
er dansk og nu var det.

Christoffer Bage.

Der stod et gammelt Træ om bølget i Vaaren af den varme Luft. Solen saas liende ned fra Himlen og prædikede for Mark og Skov Opstandelsens Evangelium, saa det myldrede op af Jorden. Knopperne paa det gamle Træ skyndte sig, hvem der kunde komme først med at sprænge de murede agterge Hylster og fremvise de friske, saftige Skud, der var allerede Blade og Blomster paa Træet. Men nogle Solstråaler, som lege sig mellem Grenene og nysgjerrig tittede ind gennem alle Sprækker, bleve opmærksomme paa en enkelt Knop, der sad saa trevænt, krøbet sammen i sit Hylster og vilde ikke frem med Noget. Hvad skal det betyde? spurgte de, hvorfor holder du dig saa dan tilbage? Aa, svarede den, jeg er kun et ubetydeligt Individ, der er knoppet nok foruden mig. Jeg gider derfor uden ikke springe ind, det kan dog ikke føre til Noget. - Hvad er det, du siger? Kan det ikke føre til Noget? Aa, svarede den, jeg har hørt en Klirke om, at det kun er Følgesæligheden og stakket Hæderlighed med al denne Springen ind; om før Tid skulle Blomsterne falde af og Bladene hvirvles omkring paa Jorden. - Det er Vind, sagde Solstråalerne; det er en Vind, der har forskrækket dig; hör ikke efter Vinden, den farer altid med Løi Snake. Kom du kun frem, saa lille du er, og du skal see den store strækende Vinden, og du skal see, paa hvilket magtigt, hørligt Træ du selv er et Led. Du skal være stolt af, at yde dit ringe Bidrag til Træets Væxt og dets Krones Udfoldning.

Du er Mennesker, som aldrig drive det til Noget, ikke fordi de mangler Evner, men fordi de, som det hedder, saa beskedenlyt have for ringe Tanker om sig selv. Disse ringe Tanker blive dem en Snare, et Paaskud for aandelig Lædighed. De krybe ind i deres Ubetydelighed som en Snegl i sit Huis og fordomme deres Udvikling. Ingen i Folket er for ringe, først naar Enhver gjør sit, kommer Folkelivets Træ til fradig Væxt og Blomstring.

R. Nielsen

Vers af Havamaal.

Af egen Forstand
skal ingen prale,
heller den Tage i Værelse;
trofastere Vær
fær Manden aldrig
end Mandenid meget.

Eget Bør er bedst,
om end lidet det er;
enhver er Herre hjemme;
det Hjerte bløder,
som bede skal
om Mad til hørt et Maal.

Pedre Børde
bør man ej
paa Vej end Mandenid meget;
det er bedre end Rigdom
paa ukjendt Sted,
det er den fattigste Vær.

Fra sine Vaaben
ej at Fjød
skal en Mand paa Marken
gange;
Hvi altid hvilst
det er at vide,
naar man trænger til Lyd.

Omvej er den
til Væns Bør,
stær det end midt paa Vej
en;
men der er Gjenvæg
til gode Venner,
bør de end langt af Led.

Formie dør,
Frøder dør,
selv jeg og skal dør,
men Høderi naaet
aldrig dør
for den, som det erhvervet.

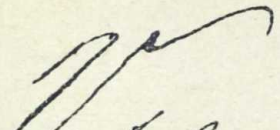
Eget Bør er bedst,
om end lidet det er;
enhver er Herre hjemme
kun toende Gæder
og en ristet Høtte!
det er dog bedre end Høw.

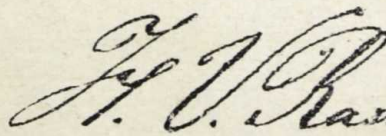
Formie dør,
Frøder dør,
selv jeg og skal dør;
men at jeg vid,
som aldrig dør:
Døen om hver en død.

ved Attholm.

En Sommerdag (Brudegilde.)

Der er saa stille og saa lyst, - og viint.
 De Blad sig rører, - en lille Sang-
 fagls Blad. Brude - Luv brude an-
 bring man høret, - og jentigt lydes over
 Vang - i Morgens Vghe Skille - en Mal-
 beriges - min tre Sang - om Kap med
 Lørens Trille: - - Det Lys og dia, med
 vellig Blaus - nu Solens milde Fre-
 fremst rider med sin Skoale - rans -
 op over Stens Høje, - men dampen
 end paa Lugen staa, - hvor Moæ-
 bouen bygget, - og Løstoppens
 over den gaar - en Luv i Lunds
 Skjæper. - - Fra Luges blomster -
 Krødet Brude - udbrømmer Blomster.
 Lufken, - men Lys: - haad Løst
 bag Luv - og bouer gjennem Luf-
 sen: - Lu Kildeblokes Høje Slag - til Bø
 og Arbejd minde - og meldes, at en Na-
 lens Dag - igjen for os oprinder. B. H. Schar.

 Vi taler og svinger så tit om vor ker-
 lighed til moderismålet, men agter ingenlunde
 altid på, at her, som alle vegne vinder kerlig-
 heden først sin sandhed, idet den træder ind
 i en levende omsorg for den genstand, vi
 elsker. Og dog fører moderismålet ved dette sit
 lybbelige navn tanken nær hen på en moder,
 hvem barnet ved sin forskellige færd idel-
 ig indvirker på, det være sig til glæde eller
 sorg, til oplivelse eller til tungsæl og
 lidelse. På samme måde påvirker den
 enkelte i større eller mindre grad sit
 sprog, i skrift som i tale. Ved at om-
 gås det kjærligt og edelt medbrøder han
 — mange gange mere, end han i almindelig-
 hed aner det, — til det's trivsel og forgydede
 livskraft, hvorimod han ved ligegyldighed
 for det's tarv, navnlig ved en imagløs
 forberlighed for det fremmede, nysgjerrige
 deri, påfører det en lidelse, under visse
 forhold vel endog så svæber det's leve-
 evne.

 J. V. Rasmussen.

Hvad er Tiden? Tid er
 Tunge, siger Engländerne; men
 det er ingen god Forklaring.
 Jeg ved en bedre: Tiden er
 det Emne, hvorefter Livet be-
 staar, eller endnu hellere:
 Tiden er Livet. Vor derfor
 husholderisk med Tiden!
 Man synes, at en Sekund er
 noget meget ubetydeligt;
 men af Sekunder bliver der
 Minutter, af Minutter Timer
 og af Timer Dage. Ofte har
 jeg hørt sige i "Hvorfor
 skulde jeg nu give mig
 til at arbejde? om et Kvar-
 ter kommer Middagsmaden."
 Et Kvarter, som aldrig vender
 tilbage, aarer man alligevel
 som intet! Men derom der
 hver Dag spilder et Kvarter, kan
 udgjøre det i et Aar over 90
 Timer: en ikke ringe Del af Li-
 vet. Tiden gær,
 Evigheden fortsætter! Chas. May.

Med Dampskibet "Najaden" gik vi
 fra Skjoldenham en smuk Eftermiddag
 i August 1864. for at gjøre en lille
 Tur til Sverige. Efter en behagelig Sej-
 lats paa Sundet, imødekomtes vi
 ved i Skag med Lyset af den smukke
 Sjöländskyt med de mange prægtige
 Høve, Slotte og smukt beliggende Fi-
 skerlejer samt de yndigt liggende Hel-
 singør med de stolte Kronborg - for
 ikke at forglemme de mange Løse
 af "Sejlere", der omgav os, lagde vi
 an ved Helsingborg, hvor Skibet gjorde
 en Times Ophold. Vejret blev glim-
 st og var hermed meget blødt,
 da vi alle gik til Lands, og mange af
 Passagererne maatte gaa Grund af Sol-
 sger forladt Skibet. Vi nødte os nu
 mere og mere til "Kullen", de be-
 kjendte Fjokke, fra hvis Top Palna-
 toke maatte forlade sig paa det Skib
 med mod Havet, og som ogsaa kjendte
 fra Fortællingen om "Riddemanden".

Hullen er majestetisk ind, naar man
fra Løin ned ad Fod Kæder Går op mod
Toppen, der hvor Fyrstaen ligger
som en Grunder paa Klippetoppen.
Den Mand, der gaar paa Fyret bryg-
ge, har rigtig nok en smule af Brød;
hvilket vilde være i hans Sted.

Allt som vi gik os mere og mere,
forvarer Hullen for vand Går; men
da vandet var langt, 2-3 Times,
for vi ganske tabte os af Løne,
og da begynte de svenske Skjærgaard
saa snart de smelt sig. Helt og her
næst en Klippe op over Vandet,
og enkelte Steder som hele Grupper
af dem. - Ut paa Aftenen naaet
vi Halmålad, der ligger ejelden
smukt ved Foden af et højt
Bakke ved Nissans - Udløb i Kat-
tegat, og der der is Roarer for
Statten for første gang at se de
Rejse gennem Hallands og ind i Små-
lands Skovene. P. A. Holm.

Gudenaas er det største Vandløb
 i Danmark. Den har sit Udspring
 i Vejleegnen, hvor den et langt Stykke
 kaldes "Staugaardsaa". Den løber
 først i Silkeborg og Randers- og indmün-
 der i Randers. Fra det Himmels-
 bjerg kommer den store Søer, der om-
 der de smukke Omgivelser af Skov-
 og lungevandede Bakker tage sig ma-
 kvist ind. Fra Himmelsbjergs til
 Silkeborg bestrækes Aaen af Damp- og
 Sejlskibe. Fra Silkeborg til Randers
 er der kunnet stork + Damp med "Ran-
 ge", der op ad Aaen bestikker af Korte,
 men nedad gaa med Strømmen.

I Aaen fanges mange Lax, især i
 Laxegaarden ved Trisenbold, og hele
 Aaen op ad fanges man saavel den
 en Fisk som Orreden og de andre al-
 mindelig Fiskevandfiske. Disse Lax
 opnaa mindst 20-30 lb
 og Rømmen Aaen en Værdi af henved
 40 Tønder L. - T. A. Holten.

Frøledag, Steffensdag og Børnedag
 følge hin efter hinanden til Erindring
 om vor Herres Jesu Fødsel og om de første,
 der måtte lide Døden for hans Skyld.
 Hvis Indfølgelsen skal bevares, er det
 da vist med rette, man antager, at
 Steffensdagen har fået sit Navn efter
 Stefan, der efter Kristi Død blev det
 første Blodvidne om Jesu Fødselsglæde.
 Kraft til at gå glæde i Døden for hans
 Navns Skyld; rimeligere er det, at der
 er Sandhed i det gamle Sagn om Elger-
 røveden Steffen, der hjalp Kong Ottens
 men opsigde denne Hildskab og Trost
 for at tjene Tredifyrtten, hvis Nædeli-
 gherne han havde set, hvorfor han da
 også faldt som det første Offer for Her-
 res Djævelske Raseri, for hvilket
 Småbørnene i Bethleem, der
 måtte i Væggen bløde, var det næste
 Offer. — Men selv om nu denne
 Formodning om Oprindelsen til
 anden Frøledags Navn er rigtig, itæn-
 komme vi i Følelsen med Tak til
 vor Herre, der giver sine Venner Lejer-
 Kraften, Stefan og alle de Vidner,
 der med en bevidst Tro fulgte ham
 efter i Døden med Følelse og Håb
 om evig Følelsesglæde, da deres Ånd og
 Lejer jo langt overstråler Steffens
 uklare og Småbørnernes ubevidste
 Martyr-død. —

St. Berthelien.

En af vore fjønneste Følelser er Kjerlighed til Fædrelandet. Den ligner Kjerlighed til Familien, men den omfatter meget mere end denne, og den er tillige fri for det selviske, som saa tit klæber ved og misbrøder Kjerlighed til Familien. Hver dybt Fædrelands-kjerligheden er rod fæstet hos de fleste Mennesker, naar man ret at vide ved Udenlandsrejser. Det er til visse fjönt i Udenlandet at se, hvad vi ikke have hos os: veldige Bjerge med fjøler, der gløder i den nedgaaende Sols Stråler, eller med brændende Vandfald, - Landflaader, hvor Vinranker sno sig op ad Klipper eller hvor frømede Træarter danne Skoven, - Byer med storslåede Gader, Slotte og Kirker, smuktigere end vore. Men kommer vi tilbage til Fædrelandet, føler vi et eget Velvære, som vi ikke havde i den lands; alt, hvad vi se, frøkommer os som gamle Venner, fra hvem vi have været skilt. Og det mest betydningsfulde ved Hjemkomsten er, at vi atter høre det Sprog, som lød til os i vor Barndom og hvori vi først lærte at udtrykke vore Tanker. Ordspøget har ogsaa Ret, naar det siger: "Ude er godt, men hjemme er bedst."

Ed. Erslev.

De gamle Dage levede de: Syrien en gudsyndig
 Mand, som havde den Felt, at han let blev trængt;
 hver Gang angreb han det, men altid mødte de ham
 nye Fortætelser, og saa kom det end Sind ogsaa
 ham igen. Da tænkte han: det er ikke til at
 være i denne elendige Verden, Folk er alle over til
 at man kan leve med dem; de vil gaa ind i den
 vilde Skov og blive Emboer, der faar det roligt
 og gudstrængende Sind. — Altsaa gik han ind i den
 store Skov, og der fandt han en Plet, hvor en Kilde
 sprudte ud fra Klippen. Her begynte han straks
 at bygge sig en Hytte, og da han var bleven førsting
 af Arbejde, tog han sine Vandrucke og satte den ind
 under Springvandet for at faa noget at drikke. Men
 Krakken faldt om. Han stiller den alles op; men da
 den var halv fuld, faldt den om igen. Ogsaa tog han
 sig, og satte den haardt ned imod Stenen og sagde:
 du skal her dig, at blive staaende! — Men der lød
 Krakken: Saa farer ham. — Da sagde han skam-
 fuld: Gå Daar! de mente, at det end kom ind i mig;
 men nu ser du, at det kommer ud af mig. Det hjæl-
 per ikke, at du bliver Emboer; de vil vende tilbage
 til mine Brødre og ber den hjælpe mig til at
 blive et sædvanligt Menneske.

Skat Rørdam.

Det af Mange misbragte og
af Mange dømmfældte Ordprog:
"Erlig, bliver dog ved
sin Tro," er, rigtig forstået,
i god Overensstemmelse med
evangelisk Kristendom. Men
vi mener, er nemlig ikke, at
også Vantro er en Tro,
hvorved man bliver dog,
nem: at Tro er den Salig-
hedsvilje, en har egen Skyld,
så at Ingen følger ved
Paven, Biskoppen, Pastors el-
ler Sagens, men Erlig
kun ved sin Tro.

Herved stemmer godt et
andet Ordprog: "Vi er alle
fylder for Vantro." Lige-
som en fyldt Kasse over Ha-
vet kan komme til Jorden,
hvor, således må en Kris-
ten selv være på Jorden, hvis
han vil på sin Konges Sted,
ingen Helgen kan lægge en
Ånd derover. Pauline Vorn

De offentlige Charakterer kunne
 inddeles i Omstændighedernes Mønt
 og Principernes. Omstændighedernes Mønt
 ere de der længe have Overlevet
 og efter Omstændighedernes, bare
 Kappen efter Vinden og i bevægede
 Tider gennembore en Følgeløshed
 af politiske Standpunkter, der de
 hejrer der der de enhver Tid kan
 opnaas. Principernes Mænd ere de
 der længe og behæftede Omstændighe-
 derne efter deres Principer gaa
 den ikke lykkes dem, forblive
 at vente.

O. M. M. M.

Du Alexander den Ræ en Gang i
 et Nille af Haden etthen, udbi
 nu, kengt at over Haden Herlig-
 hed: "den Hadmæjg have," og han, lag
 sig i den for Haden var kængt
 seg udd en Had, som i Herligheds
 går etthen så langt, som den Alan
 på Sol overtræder den blege Måne, og
 kængt Herlighed er evig; det er Guds
 Ordi Had. Mådet, som den Had
 Erbring Kræver, er udgjelt på
 Galgøtho, Nøglerne til Haden er
 rakt os i det Træen Ord, som ligger
 ved Døden, og Haden Herlighed
 afmales for os i den hellig Skrift
 og ved Ordets Prædiken. Lad os da
 lide Orsagen for den Herlighed, som
 i den Had er beredt, lad os med Alex-
 ander sige: "den Hadmæjg have," og
 lad os i den hvide, for end vi holder
 i den.

J. v. P.

„Gj. Minde om en Glimrede,
 Min om et trofast Hjortelæg!“

Seendes står der på den Bæstebænk,
 der ved Hædsbøgen Brøns, to Mænd
 syd for Ribe, og rejst til Minde om,
 hvad der der skete d. 22de januar
 1849. Og Indskrifterne er betydningsfulde
 de er: de Kampe, var med, på
 en Del af den lille Skole, uddannede,
 visse Bønder døde eller siddende
 på Valpladsen. Recken var spættet
 over Sten for Vinden; - det var
 ikke nogen glimrende Videnskab.

Men ikke der mindre skov
 den uddannede Bønde den Dag
 med sit Blod, hvor Digtet er et Skil,
 lige som en skov om hoven
 med Blad, at

„da det er hans Hjorte,
 hans Fane hvirvler rød;
 og det er det samme Videnskab
 der kliver isjv fra den sidste
 Skov på Bæstebænk.“

A. G. Høberg.

Der er et dejligt gammelt Ord:
 "Mindet lader os om ingen Ting,
 er dog et lønligt Kælspring."

I fjere Børn, der lever i alle, have
 vel ikke mange Minde; men et
 Minde har de dog, det er Faders
 og Moders Kjærlighed og de have er-
 faret, at dette Minde har Magt
 til at løkke Kjærligheden frem i
 Eden Hjerte og give dem Lygt og Kraft
 til at leve Kjærlighed, og efterhaanden
 som de leve i Kjærlighed, ville
 Mindeerne blive flere og skjønnere
 og de ville erfare, at de ere et løn-
 ligt Kælspring til at fylde Livet
 med Glæde og Svælskraft. —

Et mindeligt Liv er et høit
 løst Liv og naar Livet hæves med
 sin Ende, en Fortælling paa Fortab-
 elsen; et mindeligt Liv er Føjte-
 telken om et evigt Liv, der har et
 lønlige Kælspring i Mindeerne
 om Fortidens vidunderlige Kjæ-
 ligheds Gjenninger inde os. —

Ellen Koiv

Den første Lektion i Gelland eller Refor-
 mationens Tider, der selv var Højsang-
 der, glædede sig med Højsang og Sang
 som de Mængderne havde: "Da man
 de hellige Højsange i den hellige Højsang
 som og som med Højsang og Højsang i
 Højsang og Højsang den gamle Højsang
 som Højsang, Højsang og Højsang, Højsang og Højsang,
 den som med den gamle og Højsang og Højsang
 den Højsang og Højsang, Højsang og Højsang
 som Højsang og Højsang. In Højsang Højsang
 den med den Højsang og Højsang i Højsang
 Højsang og Højsang som den Højsang og
 som Højsang Højsang i den Højsang: "Højsang
 i Højsang Højsang!" Det Højsang
 Højsang og Højsang som Højsang glad, som Højsang
 Højsang sig til Højsang Højsang og Højsang
 Højsang Højsang i Højsang, Højsang og
 Højsang i Højsang og Højsang, Højsang Højsang
 Højsang." Højsang som den Højsang
 Højsang: "Højsang Højsang Højsang - Højsang
 Højsang Højsang Højsang Højsang -
 Højsang

for af de første Læseopgaver for den
 formationsmæssige Læseopgave, der
 at man, blivende med første, især af
 skille, som det første for første, som sagt
 første det første Læseopgave, som den udgik
 den af første Mønstrengene som første, som
 første den første af første - Læseopgave,
 som den første første, og som især
 første sig af første, som sagt man
 at første første. for af den første
 første Læseopgave for det første første
 af første, at man med første af
 det i man første første første
 den første første første af første
 den, første af første første, første
 med første af første første af første
 som første af første første, som
 af første første første første første
 af første første, som den første i første
 af første, det første, af første første
 første første første af første første
 første.

Johannes Clausen

Af en Kvindes med Det Kønne Fiktes
Gjennemgaaelse, d. 18 Juli 1875.

at helig som gjælder Kampen med Guds, og
at Guds Gæst som den som er at se og
færdig som Guds som er. Men jeg siger
jætte, som Guds som er og Guds som er
Ernæring som er, og som vil lade sig
færdig af mig. Og som jeg i de sidste
Lige som jeg vil lade som er min
Er, og som vil lade sig færdig af dem. Som
jeg som, og som den som er. Som som
Kampen som er, og som vil lade som er den som
Lige som er. Men som, som som jeg som er
Den som er Lige som er, som som er
med sig selv som er. Lige som er som
Lige som er Lige som er som er som er
som er som er som er som er: Det er
Lige som er som er som er som er
jeg som er som er som er.

Henrichsen.

Maalstøtten for Mennesket, jorden
lige Nord - Maaning som Tjenesteg - Løst
ikke søges i det stærke, men der læses,
der er næst i Løst Løb, men sig i
Førstehab og Nidre der i Nidrebrøst
Gidde og Lykke i - som i den Alnor og
Guldvindst, der er næst på det
stærke og det er omfremt glem for
og Tjenester, på at løfte det yndelige
Næste som sig og Næste har det søges
Løs i Guldvindst og Arbejde for Guds
Rige på Jorden.

J. Hansen.

Montbrun.

Det første Vord i den første Aeg er et besynderligt Sætt.
 kommer, og jeg tænkte vel, at noget andet den sidste Jorden
 og Hids med samme Løbe end det, alt en Anden frisk
 Løse, enjant med Vangene røde blodfarvet, en blinde
 end, at der hvis skal findes for Anden, men der efter str.
 der til spiret blodet, men det kommer. Og det er et Løse.
 men, der, det er et frisk vintende frisk Sætt, tillige mindre
 en Sættet end der er et vintende. Og er det for, at der den
 næste skal frisk Sættelighed med vintende i et Jætt
 Løset, der for et Vord, at der end det frisk frisk et Sætt.
 under, der Jættend frisk til den en vintende Jættend.
 Og, men der Løse der Jættend, er det der det Jætteligt
 vintende, at der Løse der Jætteligt, og, det er det der
 første Løse der Jætteligt Løse Løse i den Løse, og, Løse
 i den Løse der et Løse og et Løse, der end et der end Løse.
 Løse — Og det er det for Løse, der Løse der Løse, end et
 et der en vintende Løse, der den Løse Løse, en Løse.
 Løse, der Løse Løse, der Løse der Løse, at der Løse
 Løse Løse der Løse der Løse der Løse, Løse.

"Toujours par l'air
l'air est au lit."

[illegible]

William B. Brewster

Dansk Sprag sang af Tane.

Dejlig Stetten er paa Vore, dejlig Danmarks Vang,
 Aldrig glemmes Nord og Sove, der, naar Baret sprang
 Men naar Nader maalede Lyden, der kun danmarks Bølge
 Danmark, naar det skal betvinges, selv de grænses Ringe

Vil du sam i Østen bygge, evig en sam der,
 Fremmed Sprog lad efter Tårne skatte fjern af nær
 Ved du samles med dig Rige, vil du frem med Riger Rige,
 Det, hvad anden sammenbinder, i det Sprag du stikker

Maad af gamle danske Tunge! Hvi af Rjempen bold?
 Lev for Rjempesangeren ringe sam i Heden veld!
 Rjempetoner, Fædesange bringe, visle over Vange!
 Ord og Mæt skal alle nære om hinanden hegne.

Fæderens Maalede bygge fæder Maaden Munt.
 Talkekanen Dragen smigle for din Hjerter mund,
 Varen Vile fra din Væjge just for Øjet at afleile,
 At dig selv du for de bedste i de bedste Fædre.

At du tage kan hver Lyde, du en skillede Kie,
 Viden Brann og viden Munde, viden i Hæderne;
 At hvad Gæst kan Hjerter lægge, Maaden ud i Viden Kier,
 Og med Ordets røde Hammer sam kan Hvede vænner.

Dejlig Stetten er paa Vore, dejlig Danmarks Vang,
 Aldrig glemmes Nord og Sove, der, naar Baret sprang,
 Men, naar Naders maalede Lyden, der kun ejer anden Vang,
 Der kun Talkekanen opbygge gamle Danmarks Lyde.

Projel

